ANN M. MARTIN

CLUBUL BONELOR

Claudia și telefoanele anonime

ANN M. MARTIN

Seria: Clubul bonelor

Volumul 2

CLAUDIA ȘI TELEFOANELE ANONIME

Original: *Claudia and the Phantom Phone Calls* (1986)

Traducere din limba engleză de:
IVONA BERCEANU

virtual-project.eu

2020

CAPITOLUL UNU

Seara a fost sumbră și a bătut vântul, cu ploaia curgând șiroaie din norii grei care acopereau luna. Mi s-a părut că era noaptea perfectă pentru: a) a te cuibări în pat, cu *Fantoma de pe dealul cu pini*[1] – un roman de mistere cu adevărat înfricoșător despre Nancy Drew –, mâncând cu bețișoarele de lemn dulce pe care le ascunsesem în biroul meu, și b) a pune pe roate viața pe care o începusem, visând cu ochii deschiși la Trevor Sandbourne. Dar „Nu”, mi-a spus tata, „temele sunt pe primul plan, Claudia”, și cu tata nu te pui. În plus, eu și părinții mei avem o înțelegere, și anume, dacă îmi fac toate temele în fiecare seară (cu cineva din familie care să mă supravegheze), pot merge în continuare la cursurile de pictură.

Ce e și mai important, pot să rămân în Clubul Bonelor.

Clubul Bonelor a fost ideea prietenei mele, Kristy Thomas, în urmă cu ceva timp, la începutul clasei a șaptea. Kristy, care locuiește peste drum, merge foarte des să aibă grijă de copii. Și eu, Claudia Kishi, fac la fel, precum și cea mai bună prietenă a lui Kristy, Mary Anne Spier, care locuiește în casa vecină cu a lui Kristy. Așadar, ea a venit cu ideea ca noi trei să ne unim și să formăm un grup de bone, să ne facem publicitate și să deschidem o mică afacere, ceea ce am și făcut. În plus, am rugat-o pe noua mea prietenă, Stacey McGill, să ni se alăture, iar ea a acceptat. Clubul Bonelor funcționează foarte bine. Oamenii au aflat despre noi și ne sună tot timpul, iar acum, fiecare dintre noi are mai multe cereri decât înainte de înființarea Clubului Bonelor, deci era important să mi se dea voie să rămân înscrisă în el. Dar a fost cât pe ce să o sfeclesc atunci când conducerea școlii le-a trimis părinților mei o scrisoare, prin care erau anunțați că nu învăț cât aș putea învăța, și chestii de genul ăsta. Părinții mei sunt obișnuiți cu astfel de scrisori – le primesc cam de două ori pe an –, dar la vestea că nu-mi făcusem aproape nicio temă de la începutul școlii nu se așteptaseră. Acela a fost momentul în care mama și

[1] *The Phantom of Pine Hill* de Carolyn Keene este al 42-lea volum din seria cărților de mistere ale căror protagonistă este Nancy Drew (n. red.).

tata au stabilit noile reguli.

Chestia e că temele sunt atât de plictisitoare, încât abia mă pot concentra la ele. Și sunt inutile. Cui îi pasă dacă „>” înseamnă mai mare sau mai mic, sau cu cât este egal „x”? (De altfel, de ce să te deranjezi să afli, când „x” este egal de fiecare dată cu altceva?) Singurul lucru legat de școală pe care îmi place să-l fac este să citesc, dar profesorii reușesc să ucidă și plăcerea asta. Lor nu le pasă că eu deduc cine este răufăcătorul înaintea detectivului din poveste. Lor nu le pasă decât de faptul că nu știu ce este un adverb.

Și lucrurile n-ar sta chiar atât de rău dacă n-ar fi Janine. Janine este sora mea. Are cincisprezece ani și este un geniu fără doar și poate. Are un IQ de 196, ceea ce înseamnă peste nivelul mediu de 100, și mai mult decât cei cu un IQ peste medie, de 120, și chiar peste nivelul geniului, care este de aproximativ 150. De fapt, îți voi spune un secret. IQ-ul meu depășește, de asemenea, nivelul mediu. Toată lumea a rămas uimită, pentru că abia reușesc să scriu, dar tocmai de-aia mă presează profesorii atât de tare. Sunt inteligentă, dar nu sunt o elevă silitoare. Mi se spune că, dacă aș fi atentă și m-aș concentra, m-aș putea descurca bine la școală. Dar cui îi pasă? Nu aș ajunge niciodată la nivelul lui Janine.

Nici nu știi cum e să ai o soră mai mare care să fie un geniu (cu excepția cazului în care, desigur, te-ai pricopsit și tu cu una la fel). Nu-i poți spune nici cel mai banal lucru. Ieri dimineață, eram pe punctul de-a ieși din casă și i-am spus: „Janine, e frig afară. Mama vrea să închizi geamul înainte să pleci la școală”. Și știi ce mi-a răspuns? „Mi se pare fascinant faptul că, în societatea noastră, încercăm să reglăm temperatura mediului înconjurător, în loc să ne adaptăm la el temperatura propriului corp. Este mult mai dificil și, totodată, extrem de ineficient. Popoarele primitive și oamenii din diferite alte societăți existente astăzi au tendința de a simplifica totul prin adăugare sau îndepărtare de haine, în timp ce noi suntem îndemnați să folosim calorifere electrice și aparate de aer condiționat”.

Nici nu știam că există cuvântul „popoare”.

Oricum, revenind la acea seară sumbră, tata mi-a spus că trebuie să îmi fac temele și a decis că venise rândul lui Mimi să mă ajute. Normal ar fi să-mi fac temele singură, dar cineva din familie stă lângă mine ca să se asigure că nu visez cu ochii

deschiși, că îmi fac fiecare temă complet și că urmez instrucțiunile și cerințele, și îmi răspunde la întrebări, în cazul în care aș avea vreuna. Nu se pune problema să facă temele în locul meu, dar uneori o pot îndupleca pe Janine să-mi dea răspunsurile. Asta pentru că temele mele sunt *atât de plictisitoare* pentru ea, după cum obișnuiește să-mi spună cel puțin de două ori, când e rândul ei să mă ajute, încât ar face orice ca să le termin mai repede. Ei bine, îmi pare rău. Îmi pare rău că nu mă pricep la trigonomulus, sau ce-o mai fi studiind ea. Nu putem fi cu toții savanți.

Mimi, bunica mea, e ajutorul ideal pentru mine. Este liniștită, blândă și răbdătoare. Familia mea are origini japoneze, iar Mimi și bunicul meu (care a murit cu mult înainte să mă nasc eu) au adus-o pe mama în Statele Unite pe vremea când era doar o fetiță. Mama nu are deloc accent (la fel ca tata, care a venit în Statele Unite de mic copil), dar Mimi vorbește cu un accent plăcut și cu r-urile mai pronunțate, care îmi amintesc de o navă pe mare.

Și este foarte, foarte politicoasă; nu rostește niciodată un cuvânt aspru.

Mi-am scos manualul de științe sociale.

— Ce avem între coperțile acestei cărți? m-a întrebat Mimi, care crede despre cărți că sunt ochii cu care privim în inimile și viețile altor oameni (sau ale altor popoare?). Așa mi-a spus ea odată.

— Științe sociale, i-am răspuns. Astăzi am studiat la școală capitolul trei. Acum trebuie să răspundem la întrebările cuprinse în temele de discuție de la sfârșitul capitolului… Mimi, dacă sunt teme de discuție, de ce nu le discutăm? De ce ne pune domnul Miller să scriem?

— Nu știu, draga mea Claudia, dar dacă așa sună tema, atunci trebuie să o faci după cum dorește profesorul tău.

— Știu. Frățioare, și încă ce bine știam… Cu câteva săptămâni în urmă, aș fi scris răspunsuri monosilabice sau nu mi-aș fi făcut tema deloc. Acum nu mai exista nicio cale de scăpare.

M-am pus pe scris. Mimi mă ținea sub observație și, din când în când, îmi atrăgea atenția asupra vreunei greșeli de ortografie sau de punctuație. După științele sociale au urmat matematica, engleza, și, în sfârșit, am terminat!

Am suspinat cu năduf amestecat cu plictiseală.

— Și ce vei face acum, scumpa mea? a întrebat Mimi.

— Reiau *Fantoma de pe dealul cu pini,* i-am răspuns, închizând cu o bufnitură manualul de engleză. Mimi e singura din familie care știe despre cărțile mele cu Nancy Drew. Mama și tata mi-ar spune să citesc niște cărți mai de oameni mari, iar Janine mi-ar sugera să citesc ceva mai de Doamne-ajută. (În viziunea *ei*, o carte cu adevărat bună, cu care să te cuibărești în fața focului, este *Izvoarele tradițiilor sociale americane*[2], și chiar în clipa asta o devorează de parcă n-are să mai citească alta în viața ei.)

— Și ce se întâmplă în *Fantoma de pe dealul cu pini*? m-a întrebat Mimi.

— Oo, e înfricoșător, nu glumă!

— Îți place să te sperii, scumpo?

— Păi, da, cred că da. Adică, atunci când e vorba doar de-o carte, e amuzant. Uită-te afară, Mimi! Vai, ce mai răscolește vântul copacii și cum fulgeră! Este noaptea perfectă să citești un roman de mistere.

Mimi a zâmbit.

— Înfricoșător… Este aproape Halloweenul, a remarcat ea. Au mai rămas doar câteva săptămâni.

Am încuviințat din cap.

— Dar cred că sunt prea mare ca să mai cânt pe la uși „ne dați ori nu ne dați”.

— Păi atunci, poți să te costumezi și să ne ajuți să împărțim bomboane copiilor. Sunt sigură că este aproape la fel de distractiv ca pe vremea când mergeați voi să colindați.

Mimi știe cât îmi place să mă costumez. Este foarte important pentru mine. Cred că hainele sunt grăitoare pentru cel care le poartă. De asemenea, din moment ce trebuie să te îmbraci în fiecare zi, de ce să nu te și distrezi puțin? Hainele convenționale arată demodate și e plictisitor să le porți. De-aia nu le prefer. Îmi plac culorile vii, țesăturile cu imprimeuri mari și accesoriile amuzante, cum ar fi cerceii din pene. Poate pentru că sunt pictoriță. Nu știu. Astăzi, de exemplu, port pantaloni violet care îmi vin exact până sub genunchi și sunt prinși cu bretele, am colanți albi cu ceasuri imprimate pe ei, o cămașă mov în carouri și o pălărie asortată, teniși înalți și cercei-homar. Hainele de

[2] *Sources of The American Social Tradition* de David J. Rothman, o colecție de documente despre aspectele sociale din istoria Americii (n. red.).

genul ăsta mă definesc.

Îmi plac și costumațiile, și cred că îmi va fi dor să dau un spectacol anul acesta. Dar, așa cum a sugerat Mimi, aș putea să-mi fac un costum pe care să-l port doar când voi împărți bunătăți copiilor. Poate mă voi îmbrăca în Ștrumf. Machiajul albastru mi se pare haios.

M-am ridicat.

— Mulțumesc că m-ai ajutat, Mimi. Aș vrea să faci asta în fiecare seară.

— Știu, Claudia mea, dar cred că este mai bine să facem cu rândul. În unele seri sunt ocupată, iar mama și tatăl tău sunt la fel de încântați ca mine să te vadă lucrând.

— Așa e.

Și-atunci Janine de ce trebuie să mă ajute? Poate din cauză că temele mele sunt atât de plictisitoare nu suportă nimeni să stea cu mine mai mult de o singură seară – nici măcar Mimi și cu cât mă ajută mai rar, cu atât mai bine (pentru ei).

Eram pe la jumătatea scărilor când mi-am amintit ceva. M-am întors și am fugit înapoi la parter.

— Mimi? am strigat.

— Da, scumpo!

Tocmai se cuibărea comod în bârlogul ei, cu o carte groasă în mână.

— M-am gândit la ceva. Aș vrea să-ți fac portretul.

La ora de desen, am primit două proiecte în acest semestru: unul cu natură moartă și altul cu un portret. Ambele trebuie realizate în ulei. Mimi va fi modelul pentru portretul meu.

— Te deranjează? am întrebat-o. Vom lucra cam o jumătate de oră, cel mult.

— E foarte bine. Mimi a pus cu grijă un semn la pagina la care rămăsese. M-a urmat în camera mea.

Știu că artiștii ar trebui să picteze la lumina zilei, dar între școală și munca de bonă nu-mi rămâneau prea multe ore cu lumină. Trebuia să mă mulțumesc să pictez în camera mea, unde erau aprinse toate becurile.

Am rugat-o pe Mimi să se așeze în fotoliu, mi-am aranjat șevaletul și m-am apucat de treabă.

Era a treia oară când Mimi poza pentru mine, iar tabloul începea să prindă contur.

— Mimi? am spus după câteva minute. Povestește-mi despre

copilăria ta în Japonia.

Mimi mi-a zâmbit și a început să depene povestea pe care o auzisem de atâtea ori înainte. Se pricepea să vorbească fără să se miște.

— Am crescut într-o familie ce semăna mult cu a ta. Locuiam cu părinții, cu sora mai mare și cu bunicul, tatăl tatălui meu.

— Mimi, am întrerupt-o eu brusc. Te-ai înțeles bine cu sora ta?

— O, da, a răspuns Mimi. Îmi era cea mai bună și dragă prietenă. Învățam împreună și ne jucam împreună. Eram mereu pe urmele ei și încercam să o imit în toate cele. Era foarte răbdătoare cu mine.

— De ce eu și Janine nu suntem prietene? am întrebat-o, încruntându-mă la portret.

— Ca să fii prieten cu cineva este nevoie de muncă, a răspuns Mimi molcom. Pentru a fi prieten bun cu cineva, trebuie să petreci timp cu el. Trebuie să stai de vorbă și să încerci să-l înțelegi. Așa te-ai împrietenit tu cu Kristy, Mary Anne și Stacey.

— Dar cu Janine este imposibil să vorbești, am ripostat. Și nu are niciodată timp pentru mine. Ei, nu chiar așa, aproape niciodată. Mă ajută cu temele, dar asta nu se pune.

— Și tu? Tu îți faci timp pentru sora ta?

— Nu foarte des.

— Într-o zi, veți fi prietene, a spus Mimi.

M-am întors la portretul ei, iar ea și-a continuat istorisirea. Mai târziu, după ce a plecat din camera mea, am scos din birou bețișoarele de lemn dulce și cartea cu Nancy Drew de sub saltea, unde o țineam ascunsă împreună cu o pungă de bomboane în formă de butoiașe de bere.

Ajunsesem la capitolul paisprezece din *Fantoma* și cartea devenise foarte interesantă. Chiar și așa, în timp ce mestecam bețișoarele de lemn dulce, gândurile mele au început să rătăcească, și au rătăcit direct la Trevor Sandbourne.

Am pus cartea jos.

Trevor Sandbourne este cel mai chipeș băiat din toate clasele de-a șaptea ale Școlii Gimnaziale Stoneybrook. Și întâmplarea face ca el să aibă cel mai romantic nume de pe tot mapamondul. Trevor are părul negru ca abanosul, ochii negri și pistrui pe nas. Când străbate holurile, are o privire serioasă și pare cufundat în gânduri, și scrie poezii pentru *The Literary*

Voice[3], revista care publică creațiile literare ale școlii noastre. Nu am visat niciodată că mă voi îndrăgosti de un poet.

Singura problemă este că Trevor și cu mine nu am petrecut nici măcar o oră împreună, așa că nu ne cunoaștem. Probabil nici nu știe că exist.

Țârrr! Sunetul telefonului m-a făcut să tresar. M-am întins după el, întrebându-mă dacă există cumva vreo șansă ca la celălalt capăt al firului să fie Trevor.

— Alo?

— Bună, Claud. Sunt eu.

— Bună, Stacey.

— Ce faci?

— Mă gândesc la Trevor Sandbourne. Tu ce faci?

— Mă gândesc la Sam Thomas. (Sam Thomas este unul dintre frații mai mari ai lui Kristy, iar Stacey este îndrăgostită de el. Personal, cred că e prea bătrân pentru ea. E în anul întâi de colegiu.)

Am oftat.

A oftat și Stacey.

— Am primit vreun apel pentru Clubul Bonelor? m-a întrebat ea după o clipă.

— Nu.

— Serios?

— Serios. Sediul clubului se află în dormitorul meu. Acest lucru se datorează faptului că, dintre noi patru, doar eu am telefon în cameră. Și asta nu e tot! Am un număr dedicat pentru club. Clubul Bonelor se întrunește de trei ori pe săptămână în camera mea și, dacă oamenii sună în timpul unei întâlniri, pot să contacteze patru bone deodată, așa că în mod cert fac rost de îndată de o bonă.

După cum spune Kristy: „În asta constă farmecul clubului”. Desigur, oamenii ne pot suna pe fiecare în parte, pe numerele noastre de acasă, oricând altcândva, plus că eu mai primesc apeluri pe numărul clubului și în afara programului nostru de întâlniri. Când se întâmplă așa, trebuie să notez toate informațiile privind cererea, cum ar fi ziua, despre câți copii este vorba și până la ce oră vor fi plecați părinții, chestii de genul ăsta. Apoi, trebuie să comunic datele și celorlalte membre ale clubului înainte să sun clientul și să îi confirm care dintre bone

[3] „Vocea literară” (n.tr.).

va prelua programarea. Recunosc faptul că, de câteva ori, am acceptat oferta pe loc. Dar nu mi s-a părut foarte drăguț din partea lui Stacey să insinueze că fur eu toate programările, iar lor nu le las niciuna.

Stacey a oftat din nou.

— Te supără ceva? am întrebat-o.

— Nu, doar că mi-aș dori să-mi fac mai multe cunoștințe, atâta tot.

— Îți vei face, Stace. Uite, n-au trecut nici două luni de când ai venit aici. E nevoie de timp ca să legi prietenii noi.

Stacey și părinții ei se mutaseră din New York în Stoneybrook, Connecticut, în august.

— Așa o fi, a zis ea.

— Am putea să ne vedem cu Kristy și Mary Anne sâmbătă. Adică, să facem și altceva în afară de a ne întâlni pentru club. Ești liberă sâmbătă?

— Sunt întotdeauna liberă, a spus Stacey.

— Of, haide, știi bine că nu ești. Ai o mulțime de cereri de babysitting și, în plus, mereu te duci la New York cu părinții tăi.

— Asta-i una, și să ai prieteni e alta.

— Atunci, haide să facem ceva sâmbătă, vrei? Am să le sun pe Kristy și pe Mary Anne.

— De acord.

— Ne vedem mâine, Stace.

— Bine. Pa!

— Pa!

Am închis telefonul și m-am uitat pe geam să văd cum plouă. Nu va fi ușor să găsim ceva de făcut cu care tatăl cel sever al lui Mary Anne să fie de acord, sau care să fie acceptabil pentru dieta strictă a lui Stacey, dar eu eram ferm hotărâtă să ieșim împreună. A doua zi, urma să vorbesc cu Kristy și Mary Anne la școală.

Apoi am reluat lectura *Fantomei de pe dealul cu pini.*

CAPITOLUL DOI

Stacey, Kristy, Mary Anne și cu mine ne-am întâlnit sâmbătă, dar nu aveam nicio idee ce-am putea face toate patru. Lui Mary Anne nu i se dădea voie să meargă cu bicicleta la mall. Stacey nu avea voie să mănânce bezele coapte, nici înghețată și nici altceva cât de cât interesant. (Are diabet și trebuie să țină sub control cantitatea de zahăr pe care o consumă zilnic.) La cinematograful din oraș rula un singur film, pe care Kristy și cu mine îl văzuserăm deja.

Așa că ne-am instalat în curtea din fața casei lui Kristy. Eram răsfirate în toate direcțiile, cu excepția lui Stacey, care stătea foarte dreaptă, cu picioarele atent încrucișate sub ea. Voia să arate bine în eventualitatea în care Sam și-ar fi făcut apariția sau ar fi vârât capul pe ușa de la intrare. Mary Anne avea ultima ediție a ziarului *The Stoneybrook News* în fața ei, dar nu citea. Eram foarte, *foarte* plictisite.

— Am putea să urcăm în mansardă și să cotrobăim prin lada aia plină de jucării antice, pe care mama a primit-o de la bunica, ne-a propus Kristy.

Stacey și cu mine am dat ochii peste cap. Chiar dacă Mary Anne și Kristy sunt în clasa a șaptea, la fel ca mine și Stacey, ele sunt foarte copilăroase. Încă nu le interesează băieții și vestimentația, și uneori pot să facă cele mai ciudate chestii. Mary Anne se mai joacă uneori cu animăluțe de pluș, pe care le îmbracă în fel și chip. Ele chiar *arată* mai mici decât noi. Kristy are părul lung, castaniu, însă nu prea îl aranjează cine știe ce, și niște ochi căprui mari, care, scoși în evidență de machiaj, ar da foarte bine peste câțiva ani. Este micuță de statură, pentru vârsta ei. Pare mai degrabă de zece ani. Și Mary Anne are părul castaniu și ochii căprui. Tatăl ei o pune să-și poarte părul împletit. Mă întreb oare cât timp o să mai continue așa. Pe deasupra, amândouă își iau pe ele niște haine de fetițe – kilt și bluze simple, lucruri de genul ăsta.

Stacey, pe de altă parte, se îmbracă aproximativ la fel ca mine. Ea este înaltă, zveltă și cu părul blond, tuns profesionist. Pare mai mare de doisprezece ani.

— Am putea să gustăm acele prăjituri noi, vă ro... a început Mary Anne să spună, apoi s-a uitat la Stacey și s-a oprit, deoarece și-a amintit de dieta ei specială.

— Am putea închiria un film, i-am propus eu lui Stacey.

— Da! a exclamat Kristy.

— Da! a strigat și Mary Anne.

— Video playerul e stricat, a spus Stacey.

— Of, ce păcat!

Am ridicat o frunză de arțar galbenă și i-am răsucit tija între degetul mare și degetul arătător.

— Am să vă spun un secret, le-am zis eu. Ei bine, Stacey deja îl știe, dar nimeni în afară de ea.

— Cum se face că deja i-ai spus lui Stacey? a întrebat Kristy pe un ton acuzator.

— Pur și simplu i-am spus deja, asta-i tot. Bine?

Am observat schimbul de priviri dintre Kristy și Mary Anne și le-am citit gândurile – că Stacey și cu mine nu le spuneam chiar tot. Mă rog, poate că uneori le ascundeam anumite lucruri.

— Vreți să aflați secretul sau nu?

— Da, a spus Kristy îmbufnată.

— Bine. Cum să vă zic eu... Am încercat să creez suspans. Sunt îndrăgostită!

— Ah! a suspinat Mary Anne încet.

— Chiar *ești*? m-a întrebat Kristy concomitent.

— De cine? m-a întrebat Mary Anne.

Am oftat adânc.

— De Trevor Sandbourne. Am închis ochii și m-am sprijinit de arțar.

— De Trevor Sandbourne? a repetat Kristy.

Mary Anne m-a fixat cu privirea prin ochelarii ei de citit și și-a dat o codiță la o parte, peste umăr.

— Cine este Trevor Sandbourne?

— Este cel mai fermecător băiat din școală.

— Nu cred c-am auzit de el. E tot într-a șaptea, ca noi?

— Da, este poet, le-am spus eu încercând să-l descriu.

— Aha! a exclamat Kristy în toiul descrierii mele. Știu la cine te referi. E foarte tăcut; facem orele de mate împreună. Stă pe rândul din spatele meu, chiar lângă Alan Gray.

— Vai, biata de tine, am spus. Alan Gray! Câh!

— Mda, a fost de acord Mary Anne, pe un ton plin de dezgust.

Ceea ce pentru Mary Anne este plin de dezgust, pentru alți oameni nu e dezgustător deloc. Vedeți voi, Mary Anne locuiește singură cu tatăl ei, care este foarte, foarte strict și supraprotector. Din cauza lui, Mary Anne este timidă și „retrasă”, dacă mă înțelegeți. Domnul Spier crede că, dacă soția i-a murit, el trebuie să exagereze cu grija față de educația fiicei lui, lucru care o face pe Mary Anne să fie exagerat de politicoasă și oarecum demodată.

— Cine este Alan Gray? ne-a întrebat Stacey, reamintindu-ne astfel că era nou-venită în Stoneybrook.

— Alan Gray, i-a răspuns Kristy cu o voce timidă, este cel mai dezgustător băiat din întregul nostru sistem solar. A fost oribil încă de la grădiniță. Ba poate chiar din naștere. Și-ți spun sincer că nu-i plăcut deloc când stă în spatele tău la școală. Ieri, i-a spus domnului Peters că am întârziat la oră pentru că a trebuit să merg la doctor ca să mă curețe de purici.

— Ce *oribil*! a exclamat Stacey.

— Știu. Mă urăște de-adevăratelea. Se ia de mine de două ori mai des decât de alții.

— Păi, tu *ești* singura fată care i-a ținut vreodată piept, ai uitat? am subliniat eu.

— Mda, a mormăit Kristy, cu un rânjet pe față.

Pe chipul lui Mary Anne s-a așternut un zâmbet discret, pentru că și-a amintit atunci de subiectul de la care porniserăm. Până și lui Mary Anne i s-a părut amuzant.

— *Ce*? a întrebat Stacey, vădit frustrată.

— Clasa a cincea, am început. Anul în care Kristy, Mary Anne, Alan și cu mine am fost în aceeași clasă. Kristy i-a copt-o bine de tot lui Alan… El ne șicanase fără încetare tot anul – pe fete, de fapt –, și, în iunie, ne ajunsese până peste cap. Așa că într-o zi, Kristy a venit la școală și s-a lăudat toată ziua cu pachetul de prânz minunat pe care i-l pregătise mama ei: o brioșă de ciocolată, Fritos, salată de fructe, un sandviș cu brânză și șuncă, două ciocolate Hershey’s Kisses – marfă, nu glumă. Kristy ne-a spus că le primise drept recompensă sau ceva de genul ăsta. Apoi ne-a spus că trebuie să aibă grijă de pachetul cu mâncare și că mai bine îl pune în bancă decât la vestiar. Și bineînțeles că Alan i-a furat punga din bancă în cursul dimineții! Apoi, la prânz, în sala de mese, a fost un adevărat spectacol când l-a deschis. El stătea la masa băieților, înconjurat de aceștia, și noi, fetele,

ne uitam la el de la masa vecină. Alan era în centrul atenției, exact așa cum îi plăcea.

— Și exact cum mi-am dorit! a adăugat Kristy.

— Corect. Alan a scos încet toate pachetele și cutiile din pungă și le-a înșirat în fața lui. Apoi s-a apucat să le deschidă. Într-o cutie a găsit păianjeni morți, iar în alta, o turtă din nisip.

— David Michael îmi făcuse rost de păianjeni, a spus Kristy. (David Michael este fratele mai mic al lui Kristy și avea patru ani pe atunci.)

— Era împachetat chiar și un sandviș cu muște false lipite pe el.

Stacey a început să chicotească.

— A fost super! a exclamat Mary Anne. Toată lumea a râs. Kristy își făcuse un pachețel cu mâncare în plus pentru prânz, pe care îl ținuse la vestiar. Toată după-amiaza aceea, colegii nu au contenit să-i spună cât de fantastică fusese farsa ei.

— Singurul lucru rău, a adăugat Kristy, este că, de atunci, Alan mă șicanează în mod constant, doar ca să nu-și piardă reputația. E ca ciuma.

— Slavă Cerului că Trevor nu-i așa! am zis eu.

— Dacă era așa, nu te-ai fi îndrăgostit de el, a subliniat Stacey, dând la o parte cu mâna o șuviță de păr blond și creț care îi intra în ochi.

— E-adevărat! Poeții sunt sensibili și atenți.

Apoi s-a așternut tăcerea.

Mary Anne răsfoia plictisită *The Stoneybrook News.*

— Magazinul Taylor va face o campanie de reduceri, a anunțat ea.

— Hm. Am închis ochii, încercând să-mi conturez imaginea lui Trevor în minte.

— În această săptămână a avut loc un incendiu la mall.

— Hm.

— Toată lumea ar trebui să-și facă vaccinul antigripal până în noiembrie.

— Hm.

— Auuu!

Kristy, Stacey și cu mine am sărit ca arse.

— Ce-i? Ce-i? am strigat toate.

Mary Anne a pălit.

Cu o mână tremurândă, ne-a arătat ziarul. Cu cealaltă, îl ținea

departe de ea, de parcă ar fi mușcat-o.

— Este ceva pe ziar? am țipat, sărind într-o parte. Eu *urăsc* păienjenii din toată inima.

— Nu, *în* ziar! a reușit să îngaime Mary Anne.

Kristy i l-a luat din mână și, împreună cu Stacey, s-a așezat în genunchi și s-a aplecat deasupra paginii indicate de Mary Anne.

— „Un porc furios a făcut ravagii”? a întrebat Kristy după ce a citit titlul scris cu cele mai mari litere.

— Nu! a strigat Mary Anne.

— „Șofer de tir care și-a ieșit din minți?” a continuat Stacey.

— Nu!

— Atunci ce *este,* Mary Anne? Spune-ne odată! am strigat. *Ne* scoți din minți!

Mary Anne s-a mai calmat puțin. Apoi a luat ziarul și a citit următoarele:

— „Autorul Apelurilor Fantomă într-un acces de furie în Mercer”. Și-a dres glasul și s-a uitat la noi. Apoi și-a reluat lectura: „Hoțul, poreclit de poliție Autorul Apelurilor Fantomă, a dat din nou lovitura în Mercer marți noaptea. Urmărindu-i modul de operare din spargerile anterioare, el începe prin a da un telefon, de data aceasta la familia Thornton și Sophia Granville, de pe strada Witmer Court numărul 236, imediat după ora patru după-amiaza.

Niciodată nu zice nimic, doar închide atunci când cineva răspunde la telefon. Familia Grandville a plecat de acasă la 19.30, la o ședință a consiliului școlii. Când cei doi s-au întors, la ora 22.15, au descoperit că toate bijuteriile doamnei Granville dispăruseră. Nu lipsea nimic altceva, deși în casă se mai găsea o cantitate considerabilă de argintărie, precum și faimoasa și foarte valoroasa colecție de monede a familiei.

Aceasta este a șasea casă pe care Autorul Apelurilor Fantomă a jefuit-o în ultimele două săptămâni, și a doua casă din Mercer. Primele patru spargeri au avut loc în New Hope”. Mary Anne s-a oprit din citit.

— Așa, și? Ce-i atât de înspăimântător în povestea asta? a întrebat Stacey. Ar trebui să auziți câte se-ntâmplă în New York în fiecare zi.

— Dar nu-nțelegi?! a întrebat Mary Anne. Se apropie din ce în ce mai mult de Stoneybrook, și de *noi.* Mai întâi New Hope, apoi Mercer. Stoneybrook este cel mai apropiat oraș de Mercer.

— Oricum, se află la o distanță de treizeci de kilometri, am adăugat eu. Hoțul fură întotdeauna bijuterii?

— Da, a răspuns Mary Anne. Doar bijuterii, în paragraful următor scrie că știe dinainte ce caută. Iată partea înfricoșătoare: el sună la acele familii ca să afle dacă este cineva acasă.

Dar, uneori, chiar dacă oamenii sunt acasă, el tot îi jefuiește, și ei nu-și dau seama decât după ce observă lipsa bijuteriilor. El se află *în* casă în același timp cu proprietarii. Nu a atacat niciodată pe nimeni, dar ce credeți că ar face dacă ar da nas în nas cu cineva, în mijlocul jafului? Gândiți-vă numai! a continuat ea. Noi, când mergem la anumite familii ca să avem grijă de copiii lor, nu știm ce bijuterii au.

— Ah! Dar nimeni de pe-aici nu este așa de bogat ca familia Granville.

— Poate că nu contează, a spus Kristy. Și dacă Autorul Apelurilor Fantomă urmărește familia, ca să vadă când pleacă părinții? Ar putea să dea spargere totuși, știind că în casă nu sunt decât niște copii și o bonă.

— Nu știu ce să zic, a spus Stacey. Cred că vă faceți griji degeaba.

Dintr-odată, mi-am dus mâna la gură.

— Vai de mine! am strigat.

— Ce-i? au sărit fetele.

— Când am fost la familia Marshall miercuri, telefonul a sunat de două ori, și de fiecare dată când am răspuns, cel care sunase a închis fără să spună nimic.

— Vai, nu se poate!

— Glumești!

— Am impresia, a spus Kristy, c-ar trebui să întrunim de urgență Clubul Bonelor – *chiar acum.*

CAPITOLUL TREI

Membrele Clubului Bonelor s-au strâns neliniștite în dormitorul meu.

— Dar asta e *cumplit,* a gemut Kristy. Cum putem să lucrăm ca bone în condițiile astea?

Nimeni n-a rostit nicio vorbă. Ca să mai detensionez atmosfera, am scos o tabletă uriașă de ciocolată din caietul meu, am dat jos învelitoarea și le-am oferit câte o bucățică lui Kristy și Mary Anne. Nici măcar nu m-am sinchisit de faptul că Stacey nu putea să mănânce. Noi trei am mâncat în tăcere.

— Uite, a spus Stacey după un timp, cred că ne facem griji degeaba. Autorul Apelurilor Fantomă nici măcar n-a jefuit pe nimeni din Stoneybrook, deci probabil că se află încă la cel puțin treizeci de kilometri depărtare. Apoi s-a întors către Mary Anne. De ce ești atât de sigură că va veni încoace? Poate că atunci când o să vadă că poliția e pe urmele lui, o s-o șteargă de aici și o să se ducă să jefuiască oameni din Oklahoma.

— E-adevărat, a zis Mary Anne încet.

— Și în al doilea rând, dacă suntem bone la cineva care *chiar* are în casă o bijuterie extraordinară, despre care Autorul Apelurilor Fantomă a auzit, nu credeți că ați fi aflat și voi de existența ei? Vreau să spun că, atunci, n-ar mai fi niciun secret, nu?

— Și asta-i adevărat, i-am spus, dar... ei bine, ce-ar fi dacă în timpul cât am lucra ca bone la cineva acasă s-ar da o spargere acolo? Nu mă refer neapărat la Autorul Apelurilor Fantomă, ci în general, la orice hoț. S-ar putea întâmpla, știți, și ar trebui să fim pregătite.

— Ai dreptate, a aprobat Kristy. Bonele profesioniste trebuie să fie pregătite pentru orice.

— Poate că ar trebui să inventăm un cod pe care să-l folosim între noi la telefon ca să ne dăm de veste că trebuie sunat la poliție. Să presupunem că am grijă de Jamie Newton și aud că intră un hoț în casă. Bun. Vreau să sun la poliție, dar în așa fel încât hoțul să nu *audă* că eu anunț poliția, înțelegeți?

— Da, am aprobat toate în cor.

— Deci, în acest caz, o sun pe Claudia, de exemplu, și-i spun: „Bună, sunt Stacey. *Mi-ai găsit panglica roșie*?” Acesta e semnalul că am probleme și că o rog pe Claudia să sune la poliție.

— Aha, ce idee grozavă! a exclamat Kristy.

— Da! a aprobat și Mary Anne. Dar de unde să știe Claudia adresa la care te afli? Cum să știe ea unde să trimită poliția?

— Hm. Bună întrebare, am spus. Dacă hoțul ascultă convorbirea de la un alt telefon din casă? N-o să pot spune pur și simplu: „Bine, o să sun la poliție. Unde ești?” Nu ți-ar fi de prea mare ajutor.

— Of! Să asculte la alt aparat! Sună înfricoșător de-a binelea! a țipat Kristy.

— Dar se poate întâmpla, am spus. Așa s-au petrecut lucrurile în thrillerul ăla, *Noaptea Ciudățeniilor.* Știi, cel în care o găsesc pe bona aia…

— Stop! Stop! Stop! Numai spune nimic! Nu vreau să știu! a strigat Kristy.

— Bine, încetez, am spus, dar ideea e că ar trebui să știm întotdeauna unde se află fiecare dintre noi.

— Ei bine, a spus Mary Anne, există un registru cu programări.

Noi ținem evidența programărilor în registru, și tot acolo notăm celelalte informații importante pentru club. Kristy ne-a pus să ținem un jurnal al clubului. După ce terminăm programul de babysitting la cineva, trebuie să descriem cum a decurs totul. Astfel, celelalte membre pot afla despre problemele pe care le-am întâmpinat cu copiii, cu familiile respective sau cu casele lor, ca să știm la ce să ne așteptăm pe viitor când acceptăm să-i oferim serviciile noastre acelui client.

Ar trebui să menționez aici că fiecare dintre noi deține o titulatură în cadrul Clubului Bonelor. Mary Anne este secretară, motiv pentru care se gândește la registru. Kristy a fost numită președinte, din moment ce ideea clubului îi aparține. Eu am fost desemnată vicepreședinte, din moment ce sediul principal este în dormitorul meu și am un număr de telefon personal. Iar Stacey este casieră, deoarece îi plac cifrele.

— Ce-i cu registrul? a întrebat Stacey.

— Conține toate informațiile – programările noastre, banii câștigați, totul.

Aș putea să-l aduc la școală în fiecare zi, ca să ne verificăm orarul. Și, în timpul reuniunilor noastre de vineri după-amiază, am putea să verificăm când suntem disponibile pe durata weekendului. În felul acesta, fiecare dintre noi va ști cu certitudine ce fac celelalte – la ce adresă se află.

— E o idee bună, a spus Kristy, cu excepția faptului că, în calitate de președinte, voi lua asupra mea responsabilitatea de a păstra registrul cât suntem la școală. Dacă se întâmplă ceva cu el, e vina mea.

— Nu-i nevoie, am spus. Am putea să-l ținem cu rândul.

— Nu, e mai ușor dacă îl ține o singură persoană.

— Nu mă deranjează. Așadar, propun ca eu să-l aduc la școală în fiecare zi.

— Susțin propunerea ta, a spus Mary Anne, părând ușurată.

— Bine, a exclamat Kristy.

— Acum, ce ziceți de alarmele antifurt?

— Ce-i cu ele? am ripostat.

— Cred că, pentru situațiile în care se întâmplă ceva ciudat cât timp facem babysitting – un apel telefonic de la cineva care nu vorbește, un om suspect care dă târcoale casei, *orice* ne trezește suspiciuni –, ar trebui să punem la cale un fel de alarmă antifurt, ca să știm măcar dacă cineva a încercat să intre prin efracție în casă.

Pentru o secundă, s-a lăsat tăcerea. În cele din urmă, Mary Anne a vorbit:

— Vrei să zici să punem, de exemplu, o stivă de cutii de aluminiu în fața ușii, pentru ca atunci când cineva încearcă să intre, să le doboare și să-ți dea astfel de veste?

— Exact! a exclamat Kristy. Asta-i o idee bună! A smuls o bucată de hârtie din caietul meu de științe sociale și a scris:

1. Stivuiți conserve în fața ușii sau a ferestrei (în interiorul casei).

— Dar, a adăugat ea, asigurați-vă că nu puneți lucrurile undeva unde copiii de care aveți grijă să se poată împiedica. Și asigurați-vă că le strângeți înainte de sosirea părinților.

— În regulă, am fost toate de acord.

— Bine. Alte idei? Claudia? a întrebat Kristy. Începea să vorbească de parcă era unul dintre profesorii mei.

— Nu, am spus eu îmbufnată, simțindu-mă stânjenită. Apoi, când mi-am dat seama de Kristy că vorbise și scrisese întruna, fără să gândească prea mult, am adăugat: Voi aveți alte sugestii?

S-a lăsat o tăcere apăsătoare.

— Ce ziceți de o Alertă Mirositoare? a propus spuse Kristy cu un chicotit.

Mary Anne și Stacey au râs, dar Kristy mi s-a părut din nou destul de copilăroasă.

— Și ce este o Alertă Mirositoare mai exact? am întrebat.

Kristy nu se putea opri din râs.

— În afara casei, chiar pe unde urmează să calce hoțul, pui ceva scârbos de nu se poate, cum ar fi niște gunoi. Apoi, când dă spargerea, îi simți mirosul înainte să-l auzi. O Alertă Mirositoare!

Nu aveam niciun chef să râd. Tot ce am spus a fost:

— Știi, hoțul *ar putea* fi și femeie. Nu e neapărat să fie bărbat.

— Of, Claud, a fost o *glumă*! a zis Kristy. Haide, zău!

— Ei bine, n-am nici cea mai vagă idee.

— Bine, bine, o să ne mai gândim. Acum am să scriu replicile pentru limbajul nostru codat. Voi *trebuie* să păstrați secretul. Toate cuvintele trebuie să rămână secrete. *Nimeni* nu are voie să știe codul nostru… Vorbesc foarte serios.

— Bine, am aprobat.

— Ar trebui să rămânem la fraza propusă de Stacey? a întrebat Kristy.

— Ce-a propus ea? Am uitat, a spus Mary Anne.

— Ea a zis așa: „Mi-ai găsit panglica roșie?”

I-am dat replica imediat, bucuroasă că eram în stare să-i răspund ceva:

— Adevărat! a exclamat Kristy.

— Și asta înseamnă că sunt ceva probleme și că trebuie chemată poliția.

— Cred, am spus eu încet, c-ar trebui să facem cum a propus Stacey, dar că n-ar strica să mai avem câteva cuvinte pentru limbajul codat, astfel încât să putem da mai multe informații.

— Da. În cazul în care telefonul este ascultat, persoana care primește apelul ar trebui să răspundă *codat* ca să-i dea de înțeles bonei că mesajul ei a fost recepționat și că prietena ei știe unde se află și așa mai departe, a adăugat Stacey.

— Ce zici de răspunsul ăsta? a sugerat Mary Anne. Persoana ar răspunde: „Nu, pe cea albastră”. Deși simplu, este totuși un cod.

— Sună bine, a spus Kristy, dar am observat că o treceau fiorii la gândul că un tâlhar i-ar putea intercepta convorbirea telefonică.

— Cred c-ar trebui să găsim și o modalitate de-a anunța pe cineva dacă suntem într-adevăr la *mare* ananghie, a specificat Stacey, cum ar fi să intre un tâlhar în casă și să-l fi văzut cu ochii noștri – sau dacă doar ni se pare c-am dat de necaz.

— Mda, am răspuns. E chiar important.

— Bine, a spus Kristy, ce ziceți de asta? După ce persoana căreia i se cere ajutor prin telefon spune: „Nu, pe cea albastră”, bona zice: „Atunci am încurcat-o”, dacă există probleme mari, sau „Nu-i nimic”, dacă nu e sigură că sunt probleme.

— De acord, am aprobat-o noi.

— Sper că reține cuvintele întocmai, am spus.

— Hai să exersăm, a sugerat Kristy. Claudia, să zicem că ai grijă de David Michael la mine acasă și auzi un zgomot la fereastră. Ce faci?

— O sun pe Stacey, am spus.

— Să auzim conversația ta. Amintește-ți că nu știi unde se află hoțul, nu știi dacă este un hoț, deci va trebui să folosești codul.

— Bine… Bine, aș ridica receptorul și aș suna-o pe Stace…

— Țârrr! Țârrr! Țârrr! a imitat Kristy țârâitul telefonului.

Stacey a dus un receptor imaginar la ureche.

— Alo?

— Bună, Stacey. Sunt Claud. Mi-ai văzut panglica…

— Nu. Mi-ai *găsit* panglica *roșie*? m-a întrerupt Kristy.

— Nu, n-am văzut-o, am răspuns.

— *Claud*! Pe bune! Zi cum am stabilit!

— Încerc, OK?

— Țârrr! Țârrr! Țârrr!

— Alo? a răspuns Stacey.

— Salut, sunt Claudia. Ce mai faci?

— Nu! Nu „ce mai faci”! a strigat Kristy. Treci la subiect. N-ai sunat ca să faci conversație. Ești speriată de moarte!

Am oftat.

— Bună, Stacey. Sunt eu, Claudia. Mi-ai… mi-ai *găsit* panglica

roșie?

Tăcere. Apoi Stacey a izbucnit în râs.

— Am uitat ce trebuie să spun!

Kristy avea o privire ucigătoare.

— Claud, sun-o mai bine pe Mary Anne.

— Bine.

— Țârrr! Țârrr!

— Alo?

— Bună, Mary Anne. Sunt Claudia. Mi-ai găsit panglica roșie?

— Nu, n-am găsit-o!

— „Nu, pe cea albastră!” a strigat Kristy.

— Mary Anne, *tu* ai inventat codul ăsta. Ar trebui să-l știi.

— Ai dreptate, dar… Îl uit. S-o luăm de la început, Claud.

Am exersat încă puțin, până ce am memorat cum trebuie limbajul codat. Chiar și așa, Kristy ne-a spus că, după ce-o să facă o copie a codului pentru fiecare dintre noi, ar trebui să-l recitim o dată pe zi, ca să ne asigurăm că nu-l uităm. Uneori face pe șefa cu noi.

Mai târziu, în timp ce fetele se pregăteau de plecare, Mary Anne și-a dus brusc mâna la gură.

— O, nu! a exclamat.

— Ce-i? am întrebat.

— Tocmai mi-a venit o idee. Ce-o să se întâmple dacă tata află despre Autorul Apelurilor Fantomă? Pun pariu că n-o să mă mai lase să lucrez ca bonă.

— Dar am decis că nu trebuie să ne facem griji din pricina Autorul Apelurilor Fantomă, am subliniat eu.

— Știu, dar dacă află despre limbajul nostru codat… poți să uiți. O să aibă motiv să se îngrijoreze. Nu cred că s-a gândit la tâlhari și chestii din astea.

— Poate c-ar trebui să păstrăm *totul* secret față de părinții noștri, a fost de părere Kristy. Știți cum sunt părinții. Mary Anne are dreptate. Sunt mereu îngrijorați nevoie-mare. Haideți să ne vedem de treburi ca și când nu ne-am fi gândit niciodată la toate astea. De acord?

— De acord!

Ședința de urgență a Clubului Bonelor s-a încheiat. Dar aventura noastră abia începea.

CAPITOLUL PATRU

„Uite-l! Uite-l!” mi-am spus emoționată. Întâlnirea cu Trevor constituia întotdeauna un mare eveniment.

Mă furișam pe coridoarele Școlii Gimnaziale Stoneybrook în spatele lui Trevor Sandbourne, încercând să păstrez distanța, dar fără să-l pierd din ochi. Era ora opt. Clopoțelul urma să sune peste fix două minute.

Trevor s-a oprit brusc în afara ușii biroului de la *The Literary Voice.* M-am oprit și eu, și cineva care venea în fugă din spate s-a izbit de mine. Bum! Am căzut într-o parte și m-am lovit de dulapurile-vestiar. M-am răsucit și m-am trezit față în față cu Alan Gray.

— Ai grijă pe unde mergi! i-am spus. Mi-am îndreptat papionul, care avea un model mărunt cu câini Scottie, și mi-am pipăit părul ca să văd dacă nu cumva s-a răvășit. Părul meu este lung și îl pot aranja în multe feluri. În acea zi, îl prinsesem în cinci împletituri subțiri, legate fiecare cu elastice mărgelate și cu paiete.

— *Eu* să am grijă? Da’ tu ce păzești? m-a luat la rost Alan în timp ce își aranja cărțile.

Apoi s-a îndepărtat, intonând cu o voce blândă și melodioasă: „Claud și Trevor stau într-o copac și se S-Ă-R-U-T-A”.

Ah, ce mă scoate din sărite! Și de unde știa el că îmi place de Trevor? Cuiva trebuie să-i fi scăpat acest secret, și aveam o bănuială cine putea să fie.

Clopoțelul a sunat atunci, și a trebuit să alerg până în sala de clasă. Cât timp s-a strigat catalogul și s-au făcut prin stația școlii anunțurile de dimineață, m-am gândit doar la Trevor. Și visam cu ochii deschiși la noi doi așa:

Clasa noastră merge într-o excursie să viziteze Bradford Mansion, din Wutherby. Suntem împărțiți pe grupuri, iar Trevor și cu mine picăm în același grup. După ce facem turul conacului, ieșim în grădină și începem să rătăcim prin labirintul uriaș din garduri de tisa. Trevor și cu mine ajungem într-o fundătură și suntem pe cale să ne întoarcem, când ne dăm seama că ninge, chiar dacă este iunie.

— Hei, ce mai e și asta? întreabă Trevor. Îmi arată o ușă mică din lemn, ascunsă printre tufișuri.

— Nu știu, îi răspund. Hai să vedem. Poate ne adăpostim de zăpadă pentru o vreme.

Deschidem ușa și pătrundem într-o altă lume. Zăpada a dispărut, la fel și labirintul, conacul Bradford și ceilalți copii. Nu mai suntem în Wutherby. Din câte știu, nici măcar nu mai suntem pe Pământ. Poate că suntem în a patra dimensiune. Nu contează. Oriunde ne-am afla, suntem doar noi doi…

— Claudia?

Tresar și mă trezesc din visare. La naiba! Niciodată nu am apucat să visez ziua aceea până la sfârșit. De m-ar lăsa profesorii în pace, aș putea afla ce se întâmplă.

— Da! Eram la ora de matematică. Îmi începusem visul pentru a treia oară în dimineața aceea.

— Pot să-ți văd tema, te rog? Profesorul nostru, domnul Peters, mă privea cu mare îngrijorare. Majoritatea profesorilor mei mă privesc în felul ăsta.

— O! Sigur. Mi-am scos hârtia cu tema din caiet și am așezat-o pe grămada de foi. Știam că totul este corect, pentru că Janine mă ajutase cu temele în weekend, și era o adevărată chițibușară la matematică, după cum vă puteți imagina.

— Claudia, Claudia, obișnuia să spună ea mereu, cu la fel de multă îngrijorare ca profesorii mei. Confunzi numerele *întregi* cu numerele *pare.* Un număr întreg poate fi par sau impar, atâta timp cât este negativ sau pozitiv.

Ei bine, în felul ăsta mi s-au lămurit lucrurile. De ce nu poate Janine să-mi vorbească normal? Când eram mici, era și ea normală. Obișnuiam să ne jucăm împreună și să ne distrăm. Pe atunci, chiar părea să aibă o oarecare imaginație, deși acum îmi vine greu să cred asta.

Ora de matematică s-a încheiat și eu m-am îndreptat încet spre sala unde se ținea ora de engleză. De două săptămâni încoace, mă tem de ora de engleza din cauza acestei cărți pe care o citim. Se numește *Iazul,* și voi fi sinceră cu voi: pur și simplu nu o înțeleg. Nu e vorba că n-aș pricepe cuvintele, pentru că știu tot vocabularul. Doar că nu pricep altceva din ea decât că un copil merge foarte des la vânătoare de veverițe. Sunt sigură că textul are mai multe înțelesuri și că are un fel de mesaj ascuns, dar nu-mi dau seama care anume. În plus, nu-mi

pasă. Poate dacă nu aș încerca să o citesc așa de *repede...*

Școala este o harababură totală. O prefer pe Nancy Drew de o mie de ori.

La ora de engleză a trebuit să citim cu voce tare din *Iazul.* Profesoara mi-a cerut să citesc cu mai mult entuziasm. Apoi, mi-a returnat testele de vocabular pe care le dădusem săptămâna trecută. Obținusem un procent de șaptezeci la sută. Asta nu avea să bucure pe nimeni din familie. Nici pe *mine* nu m-a bucurat. Știu că *octombrie* se scrie O-C-T-O-B-E-R, dar eu am scris O-C-T-O-M-B-E-R. „Fii atentă, Claudia".

Eram foarte fericită când am ajuns la cantină, la prânz.

— Stacey, am strigat. O văzusem stând la coadă în fața mea, la autoservire. Ține-mi și mie un loc la masa noastră, bine?

Ea a dat aprobator din cap.

În mod obișnuit, aș fi putut încerca să mă strecor lângă ea, dar chiar acolo stătea și copilul ăla numit Alexander Kurtzman, care poartă o servietă, se îmbracă la sacou și cravată și *trăiește* ca să se supună regulilor. Una dintre regulile lui preferate este „Nu te bagi nici în față, nici în spate", așa că n-avea niciun rost să încerc să mă furișez.

M-am uitat prin sală și le-am zărit pe Kristy și pe Mary Anne mâncând împreună cu alte trei fete – Lauren Hoffman și gemenele Shillaber, Mariah și Miranda. Gemenele Shillaber, identice, erau îmbrăcate la fel. Nu-mi venea să cred. Părerea mea e că sunt prea mari deja pentru așa ceva. Pe de altă parte, *ce copilăroase pot fi* Kristy și prietenele ei! Își aduseseră chiar și pachețel de prânz, deoarece la cantina școlii se servea pui la cuptor cu broccoli, ceea ce recunosc că este destul de dezgustător. Totuși, e jenant să mai vii cu mâncarea de acasă, în clasa a șaptea. În primul rând, dulapul tău de la vestiar prinde un iz permanent de cârnați.

Mi-am reamintit că trebuie să port o mică discuție cu domnișoara Kristy Thomas. Mi-am luat porția de pui cu broccoli și m-am așezat la masă cu Stacey.

În scurt timp, ni s-au alăturat și Dorianne Wallingford (că tot pomeneam de nume romantice), Emily Bernstein, Howie Johnson, Pete Black și Rick Chow. Toți mâncam același fel de mâncare, iar băieții aveau și opt deserturi pe masă. Ei mănâncă la o singură masă mai mult decât o întreagă echipă de fotbal.

— Credeți că v-ați luat destulă mâncare? i-am întrebat în timp

ce îmi deschidem cutia de lapte și-mi aranjam lucrurile pe tavă.

— Destulă cât să ne ajungă pentru o sculptură alimentară, a răspuns Pete.

— Vai, nu! Nu azi! am exclamat râzând. Băieții obișnuiseră să-și aducă scobitori la școală și să-și folosească cutiile de lapte, garnitura și rămășițele de mâncare ca să creeze opere de artă din ele. Odată, au făcut-o pe doamna Pinelli, profesoara de muzică. I-au aranjat părul din tăiței, ochii din struguri și capul dintr-un măr. Apoi, cineva ne-a atras atenția că irosim mâncarea.

Dorianne îi ignora pe băieți. Pigulea la carnea de pui și avea o față tragică. Uneori poate fi foarte teatrală.

— Ce-i? am întrebat-o în cele din urmă. Dorianne a oftat cu năduf. Băieții au încetat să se joace cu mâncarea și s-au uitat la ea.

— Am fost jefuiți aseară, a spus ea.

Mi-a scăpat furculița din mână cu un zdrăngănit și a fost cât pe ce să mă înec cu o înghițitură de morcovi.

— *Serios*?

— Mă rog… nu neapărat *noi.*

— Dar cine mai exact?

— Nana și Gramps. Și pare să fi fost mâna… Fantomei!

Cred că mi-a stat inima în loc câteva clipe.

— Fantomei? am țipat.

Dorianne a încuviințat din cap cu o expresie tragică pe chip.

— Un-unde locuiesc bunicii tăi? m-am bâlbâit, temându-mă de răspunsul ei.

— În New Hope. Dorianne a permis unei mici bucăți de carne de pui să-i intre în gură.

Eu am răsuflat ușurată. Deci, Autorul Apelurilor se întorsese în New Hope.

— Așa care vasăzică, am zis. În New Hope. E bine.

— Claudia, ce tot îndrugi acolo? Hoțul a furat inelul de logodnă cu safir și diamant al Nanei, și colierul cu diamante.

— Îmi pare rău, Dor, am spus. N-am vrut să… Doar că, în fine, e mai bine decât dacă ar jefui casele de aici, din Stoneybrook, nu?

Dorianne s-a uitat la mine cu o expresie amuzată.

— Bănuiesc că da.

Fleoșc! Băieții își pierduseră interesul pentru conversația

noastră și începuseră să facă o sculptură din mâncare. O jumătate de banană tocmai căzuse de pe un turn făcut din cutii de lapte și aterizase în mâncarea cu pui a lui Emily. Din mâncare au sărit stropi mici pe puloverul ei din mohair.

— Îîîh! a țipat ea. Rick! Uite ce-ai făcut! O să mă omoare sora-mea!

— De ce să te omoare? a întrebat el.

— Pentru că ăsta e puloverul ei.

— Vai! Îmi pare rău.

— Lasă, Emily, am spus. Hai să mergem la baie. Te ajut eu să scoți petele.

— În regulă.

În timp ce stăteam în baie și o ștergeam pe pieptul bluzei cu prosoape de hârtie umezite, Emily s-a aplecat și mi-a șoptit:

— Ia spune, ce este între tine și Trevor Sandbourne?

Inima mi-a stat iar în loc. Dacă așa o voi ține de-acum înainte, n-o să mai apuc vârsta de treisprezece ani. Am verificat separeurile, ca să mă asigur că eram singure.

— Nimic, am spus. Ai auzit ceva?

— Că îți place de el.

— De la cine ai auzit?

— De la Dorianne.

— Și ea de la cine a auzit?

Emily a ridicat din umeri.

— Nu știu.

— De fapt, eu știu ceva: Kristy Thomas are o gură cât o șură.

— Kristy! a exclamat Emily. Ce-i pasă ei de chestii de genul ăsta?

— O, crede-mă că-i pasă. Dar cuvintele lui Emily m-au pus pe gânduri.

Într-adevăr, nu era genul de lucru care s-o intereseze pe Kristy… Deși ea *chiar era* o gură-spartă. Am aruncat prosoapele de hârtie.

— Uite, i-am spus lui Emily. Cred c-am scos petele.

— Mulțumesc, Claud.

Tocmai când ieșeam pe hol, ne-am intersectat cu Kristy și Mary Anne.

— N-ai pentru ce! i-am spus eu lui Kristy.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Emily ne-a privit ridicând din sprânceană și a dispărut în

cantină.

— I-ai spus despre Tr... Și atunci mi-am dat seama că aproape zbieram, așa că am coborât vocea până aproape de șoaptă: ... despre Trevor.

— Nu i-am spus! a ripostat Kristy tot în șoaptă.

— Păi, toată lumea pare să știe despre noi. Chiar și Alan Gray.

— De ce-aș vorbi *eu* cu *Alan Gray*? a șuierat Kristy.

Am făcut o pauză.

— Habar n-am.

— Nici eu n-am habar.

Deodată, m-am simțit prost față de ea.

— Îmi pare rău, Kristy. Pur și simplu nu-mi dau seama cum de știe toată lumea despre asta.

— Cui i-ai mai spus? a întrebat Mary Anne.

— Doar vouă și lui Stacey.

— Ei bine, *eu* n-am scos o vorbă.

— Și cred că nici Stacey n-ar face-o.

— Este un mister, a spus Kristy.

— Da. Un mister. Îmi plăcea cum sună. Dar tot nu-mi plăcea că știa toată lumea chestii despre viața mea personală. Îmi pare rău, am spus din nou.

— Ne vedem la întâlnirea din după-amiaza asta, OK?

Clubul Bonelor se întrunește lunea, miercurea și vinerea de la 17.30 la 18.00, ca să preia apeluri telefonice de la clienți.

— OK. Kristy și Mary Anne au dispărut în baia fetelor. Eu m-am întors la cantină.

∴

În acea zi s-au întâmplat două lucruri bune. Primul, desigur, era că l-am văzut pe Trevor de dimineață. Al doilea s-a întâmplat chiar înainte să sune clopoțelul de ieșire, când domnul Taylor, directorul, a făcut niște anunțuri prin stația școlii.

El ne-a reamintit despre fotografiile cu școala noastră și despre organizarea unor cercuri. Apoi a spus: „Vineri, pe data de 31 octombrie, adică de Halloween, copii” (ăăă, de parcă nu știam) „va avea loc prima petrecere dansantă de Halloween din cadrul școlii. Aceasta se va ține în sala mare de sport, de la ora 16.00 până la ora 18.00. Costumația nu este obligatorie, dar e bine-venită. Sperăm să vă vedem pe toți acolo. Apropo, comitetul de dans se reunește un sfert de oră în biroul meu imediat după ce sună clopoțelul. Asta e tot. La revedere”.

Am oftat, visătoare. Petrecerea de Halloween. Oare o să vină și Trevor? Mai important, o să mă invite să merg cu el? Ei bine, poate că ar face-o, dacă ar ști cine sunt. Acest lucru este crucial când aștepți să primești o invitație. Am oftat din nou. Al doilea suspin era din cauza dezolării. La urma urmei, Trevor nici nu știa că exist.

CAPITOLUL CINCI

— Salut, salut! Jamie Newton a deschis ușa de la intrare și m-a întâmpinat bucuros. Jamie are trei ani. Kristy și cu mine suntem bonele lui preferate. Jamie este întotdeauna fericit să ne vadă.

— Salut! Ești gata să ne jucăm?

— Da!

Doamna Newton a apărut în cadrul ușii, în spatele lui Jamie.

— Bună, Claudia, a spus ea. Ai venit la timp. M-a poftit în casă, iar eu am intrat și am urmat-o până la bucătărie.

Doamna Newton îmi este una dintre cele mai dragi persoane din lume. Nu mă întreabă niciodată despre școală, dar se interesează mereu de cursurile mele de pictură și îmi spune că îi place cum mă îmbrac. Doamna Newton este însărcinată. Jamie va avea în curând un frățior sau o surioară. Foarte curând. Doamna Newton este atât de mare, încât mă mir că mai poate sta dreaptă și nu cade în nas.

— Vai, Claudia! a spus ea. Ce agrafe de păr minunate! De unde le-ai luat?

Agrafele mele erau în formă de ursuleți, cu niște panglici atașate.

— De la carusel, i-am răspuns. La trei dolari și șaptezeci și cinci de cenți bucata.

— Hm. Poate îmi cumpăr și eu. Nu pentru mine, desigur. Pentru copilaș. Sper să fie F-E-T-I-Ț-A.

I-am zâmbit.

— Trebuie să îți spun pe litere, a adăugat ea, pentru că Jamie vrea să fie B-Ă-I-A-T. Cum stai cu orele de pictură? La ce lucrezi acum?

— Lucrez la două picturi în ulei. Tocmai am început să folosim vopsea în ulei. Îi fac portretul lui Mimi și un tablou cu natură moartă.

— Și în cel cu natură moartă ce vei picta?

— Un ou, un șervet de masă în carouri, o lingură de lemn și un urcior.

— Un ou! Trebuie să fie dificil de pictat.

— Da, este. Dar îmi place.

Doamna Newton s-a uitat la ceas.

— Ar cam trebui să plec, a spus. Mai întâi merg la medic pentru o consultație rapidă, apoi trec pe la poștă și pe la magazinul alimentar. Ajung acasă până în ora cinci, poate un pic mai devreme. Știi unde sunt numerele de telefon.

— Sigur că da, i-am spus. Eu și Jamie ne vom distra de minune.

— Vrei să te joci afară, Jamie? Era o zi cenușie, apăsătoare, dar nu ploua.

— Da.

M-am bucurat că voia afară, pentru că îmi era puțin frică de Autorul Apelurilor Fantomă. Știam că de obicei dădea spargere după ce se întuneca și mai știam că încă nu jefuise pe nimeni în Stoneybrook, dar totuși îmi era teamă.

Doamna Newton a plecat, iar eu l-am îmbrăcat pe Jamie cu geaca. Am ieșit la aer. Curtea familiei Newton este numai bună pentru copiii mici. Există un tobogan, leagăne și o structură pentru cățărat, toate înconjurate de un gard înalt.

O vreme, l-am dat pe Jamie în leagăn. Apoi, s-a dat jos de pe leagăn și a fugit la structură pentru cățărat ca să-mi arate un truc pe care l-a învățat. Stăteam cu fața spre casă și mă uitam la Jamie când am văzut ceva care aproape m-a făcut să-mi sară inima din piept.

În casă, se vedea o lumină reflectată pe scări. Lumina și camera de zi, dar nu părea să fie de la becul din interiorul ei. Poate că lumina venea din antreu.

M-a trecut un fior pe șira spinării.

M-am uitat la ceas. Ora 16.00. În momentul acela, doamna Newton probabil că era la doctor, în plus, dacă s-ar fi întors, aș fi auzit-o venind cu mașina și trântind portiera.

În timp ce priveam casă, lumina s-a stins.

Am icnit.

Poate fusese un fel de iluzie, ceva gen un felinar de pe stradă. Dar oare cine să fi aprins un felinar pentru ca apoi să-l stingă?

Am decis să nu-mi mai bat capul cu lumina.

Jamie s-a ridicat în picioare după ce s-a dat pe tobogan în jos.

— Hei, ghici cine sunt eu! a zis. S-a bătut cu pumnii în piept și a strigat: Aaa-aaah-aaah-aaah!

— Peter Iepurașul? l-am întrebat.

Jamie a râs.

— Nu!

— Superman?

— Nu!

— Nu cumva ești Tarzan?

— Ba da! Sunt Tarzan.

În acel moment, telefonul a început să sune.

M-am uitat spre casă.

— Sună telefonul, a spus Jamie. Poate e tati.

Sperasem să nu-l audă. Nu aveam de gând să răspund.

Jamie a alergat spre casă.

— Haide! m-a strigat el.

Știam că trebuie să răspund la telefon. În calitate de bonă, aveam această responsabilitate. Dar îmi era prea frică. M-am aplecat.

— Doar o secundă, am strigat. Mi s-a desfăcut șiretul. Am tras de timp cât am putut, desfăcându-mi șiretul de la pantofii sport și legându-l la loc, astfel încât, atunci când l-am prins din urmă pe Jamie, la ușa din spate, telefonul încetase deja să mai sune.

— Îmi pare rău, Jamie. Dacă a fost tatăl tău, va suna din nou.

— Bine. Jamie n-a părut prea supărat. S-a așezat pe terasă și a început să se joace cu o basculantă.

— Bip, bip! Bip, bip!… Hei, ce-a fost asta? m-a întrebat, stând nemișcat.

— Ce anume?

— Zgomotul ăla.

— Ce zgomot?

Boc, boc, boc, boc!

— Zgomotul *ăla.*

Îl auzisem și eu. Zgomot de pași pe alee, de cealaltă parte a gardului de lemn care împrejmuia curtea.

Nu știam ce să fac. Îmi era teamă să-l duc pe Jamie în casă, dar singura cale de a ieși din curte era să ies pe poarta din gard. Și poarta dădea în aleea din fața casei.

— Poate că-i băiatul cu ziarele, am sugerat.

Jamie a clătinat din cap.

— Omul cu ziarul nu vine niciodată până la ușa noastră. El aruncă ziarul în grădina cu flori direct de pe stradă.

Boc, boc, boc, boc!

— Hei, i-am șoptit, hai să ne prefacem că suntem spioni, să ne

strecurăm până la gard și să aruncăm o privire prin gaura din lemn, de lângă poartă.

— Bine, a șoptit Jamie.

L-am luat pe Jamie de mână și am străbătut gazonul în vârful picioarelor. Foarte prudent, am închis un ochi, iar cu celălalt am privit în dreptul găurii.

Un ochi căprui se uita fix la mine! Am țipat.

A țipat și Jamie.

Și persoana cu ochi căprui a țipat.

Iar acel ultimul țipăt îmi suna extrem de familiar.

— Kristy? am întrebat eu mirată.

— Claudia? Poarta s-a deschis și Kristy a intrat, tremurând.

— Ce cauți aici? am strigat la ea.

— Încercam să dau de tine, mi-a răspuns. Bună, Jamie.

— Salut, salut.

— Am crezut că ești AAF, am spus, arătând cu capul spre Jamie.

— Îmi pare rău. Mama a ajuns acasă de la serviciu mai devreme, așa că nu mai trebuie să stau cu David Michael. (Kristy și frații ei mai mari trebuiau să aibă grijă de mezinul familiei, David Michael, câte o după-amiază pe săptămână fiecare, în timp ce doamna Thomas era la serviciu. În celelalte zile, venea o bonă să stea cu el.) Știam că ești aici astăzi, a continuat ea. Mama m-a trimis încoace să-i aduc ceva doamnei Newton și am vrut să văd ce faci. Și eu am fost oarecum îngrijorată din cauza lui AAF.

— Ai aprins tu o lumină în casa familiei Newton?

Kristy a aprobat din cap.

— Mama a pregătit o caserolă cu mâncare pentru ei, deoarece doamna Newton nu prea mai are chef să gătească. A trebuit să aprind o lumină ca să nu mă împiedic, în drum spre frigider. Apoi m-am întors afară ca să vă caut pe voi.

— Atunci bănuiesc că nu tu ai sunat, am zis.

Kristy a făcut ochii mari.

— A sunat telefonul?

— Chiar acum câteva minute, în timp ce încercai să dai de noi.

— Ai răspuns?

— Nu, am ratat apelul.

— Pun pariu c-a fost tati, a spus Jamie.

Kristy și cu mine am schimbat niște priviri cu subînțeles.

— Vrei să rămân cu tine? m-a întrebat Kristy.

— Da! am exclamat și eu, și Jamie, din motive diferite.

Kristy poate că era gură-spartă și copilăroasă uneori, dar știa să fie o prietenă de nădejde.

CAPITOLUL ȘASE

În seara aceea, Janine m-a ajutat cu temele. Este mofturoasă, mofturoasă, mofturoasă din cale afară. Pun pariu că profesorii n-ar observa nici măcar jumătate dintre chestiile pe care ea mă pune să le corectez. Tocmai îmi terminam lecțiile, când a răsunat un tunet puternic.

— Doamne, e cam târziu pentru anotimpul ăsta să fie tunete, a remarcat Janine.

— Vai, dar mie-mi plac la nebunie, am spus. Îmi dau fiori. Janine?

— Hm?

— Îți amintești de vremurile când eram mici și ne pitulam sub patul mamei și tatei pe timp de furtună? Ne prefăceam că suntem în excursie cu cortul.

— Dar, de fapt, noi doar ne ascundeam.

— Da! am exclamat eu cu tandrețe.

— Foarte interesant din punct de vedere psihologic, a spus Janine. Sentimentul de frică…

— Janine?

— Ce-i?

— Taci.

Janine s-a uitat la mine, apoi a ieșit din cameră. Știam că Mimi îmi spusese că va trebui să lucrez la prietenia mea cu Janine, și avea dreptate. Era nevoie de *multă* muncă. Cum de-a ajuns Janine la „sentimentul de frică” pornind de la ceva atât de frumos precum furtunile de toamnă? Cu toate astea, am decis ca la următoarea noastră discuție să nu mă dau bătută chiar atât de ușor.

Am pornit radioul și am căutat postul local. Ascultam radioul în timp ce lucram la tabloul cu natura moartă. Poate că la meteo se va pomeni ceva despre furtună.

Am continuat să pictez porțiunea cenușie de sub ou. Este greu să-ți dai seama ce fel de umbră proiectează un ou.

Muzica s-a sfârșit, iar eu am ciulit urechile.

— „Știrea principală a zilei”, a intervenit pe neașteptate prezentatorul de la radio, „este o poveste locală. Hoțul

supranumit Autorul Apelurilor Fantomă a fost localizat într-o mașină furată, în timp ce străbătea New Jersey, îndreptându-se spre sud. Polițiștii îl urmăresc chiar acum. Detalii despre acest caz, la ora de știri”.

— Ce bine! am strigat. A plecat! Eram atât de încântată, încât am oprit radioul, am înhățat telefonul și am sunat-o pe Stacey.

— Ghici ce! ghici ce! am strigat.

— Ce să ghicesc? mi-a răspuns Stacey emoționată. Stai așa! Te-a sunat Trevor, corect? O, am bănuit că te va suna. *Știam eu*! Vai, Claud, te-a întrebat...

— Stacey, Stacey, am zis. Nu-i vorba despre asta! M-am simțit ca un balon dezumflat. Nu m-a sunat el. Altceva vreau să-ți zic. Din păcate, nimic nu ar fi putut să fie la fel de interesant ca Trevor.

— Of! a răspuns Stacey.

— Autorul Apelurilor Fantomă a dispărut. Tocmai au anunțat la radio.

— Glumești!

— Nu. Se îndreaptă spre sud, prin New Jersey. Departe de noi. Poliția se află pe urmele lui.

— Vai, sper să-l prindă.

— Păi, chiar dacă nu-l prind, noi tot am scăpat de bucluc. Putem să-l dăm uitării pe Autorul Apelurilor Fantomă.

Puțin mai târziu, am închis telefonul. Apoi am sunat-o pe Kristy ca să-i dau vestea și, după aceea, am sunat-o și pe Mary Anne.

Mamă, cât de liniștite eram toate!

∴

În seara următoare, trebuia să stau cu două fetițe, Nina și Eleanor Marshall. În timpul săptămânii, când am cursuri, mi se dă voie să fiu bonă până la ora 21.30. Înțelegerea în privința temelor a fost că trebuie să le termin până la sfârșitul după-amiezii. În ziua aceea, mi-am făcut temele cu mama.

Seara, pe la șapte și jumătate, eram în bucătăria familiei Marshall și îi turnam un pahar cu lapte Ninei, care are trei ani. (Eleanor, în vârstă doar de un an, era deja în pat.) Radioul mergea în fundal. Nina se uita la televizor în living.

Apoi, exact ca în seara precedentă, după ce s-a terminat melodia, crainicul a început să transmită știri despre Autorul Apelurilor Fantomă.

„O, ce bine!” mi-am spus. „L-au prins”.

Dar m-am înșelat. Amarnic.

— „Omul despre care se crezuse că era Autorul Apelurilor Fantomă”, a spus prezentatorul de știri, „a fost capturat, dar s-a dovedit a nu fi persoana căutată. Autorul Apelurilor Fantomă se află încă în libertate”.

Încă în libertate! Ce exprimare îngrozitoare! Suna de parcă putea fi oriunde… în curtea familiei Marshall… sau iscodindu-i la fereastra bucătăriei.

Am oprit radioul.

Apoi am îndrăznit să mă uit în jur ca să văd dacă Autorul Apelurilor Fantomă nu cumva era la fereastră. Nu se vedeau decât luminile de la bucătărie reflectate în geam. Am băgat cutia de lapte în frigider și am luat paharul.

— Nina! Ți-am pregătit laptele!

S-a năpustit în bucătărie exact când a sunat telefonul.

— Eu vreau să răspund, s-a oferit ea.

Tremuram, dar am încercat să nu las să se vadă.

— Numai dacă e mama ta, i-am spus. Am ridicat-o și am luat receptorul, temându-mă de vocea pe care aș putea să o aud și trăgând speranță că într-adevăr doamna Marshall era cea care suna, ca să verifice dacă ne descurcăm.

— Alo? am rostit cu o voce veselă (mai degrabă de dragul doamnei Marshall).

— Alo? *Alo*?

Mai multă liniște. Apoi s-a auzit un clic și Autorul Apelurilor a închis. O, Doamne! Autorul Apelurilor Fantomă se afla în Stoneybrook. Am știut eu!

M-am întrebat dacă ar trebui să o sun pe Stacey și să-i dau mesajul nostru codat. Ce trebuia să întreb? Despre agrafe de păr? Panglici.

— Claudia?

Am sărit un metru în spate când Nina m-a întrebat:

— Cine era?

— Cineva care-a greșit numărul, am spus. Am închis telefonul, am pus-o jos și i-am dat laptele. Haide să ne uităm la televizor, i-am sugerat.

— Nu mai pot.

— De ce nu?

— Pentru că emisiunea mea s-a terminat. Trebuie să merg la

culcare. Nina își făcuse o mustață de lapte.

— Atât de devreme?

— Păi așa merg eu la culcare. După emisiunea preferată.

Știam care era ora ei de culcare, dar măcar o dată putea să stea puțin mai mult.

— Ce zici de un regim special? am propus eu entuziasmată. Poți sta până la ora opt.

— Dar mami și tati nu mă lasă. Așa mi-au spus!

Ce era în capul meu? Încercam să conving un țânc de trei ani să-mi țină companie?

— Bine atunci. Să mergem la etaj.

Nina mi-a dat paharul gol. L-am pus în chiuvetă și am urcat scările. Am aprins fiecare lumină pe care o puteam găsi. M-am întrebat ce fel de bijuterii avea doamna Marshall.

După ce Nina s-a băgat în pat, m-am îndreptat spre camera lui Eleanor, ca să o verific. Am rămas în dreptul ușii, lăsând lumina de pe hol să pătrundă în dormitor. M-am uitat la pătuțul ei.

Părea gol!

O, Doamne! Poate că Autorul Apelurilor Fantomă era pe undeva prin casă și o răpise pe Eleanor! Am pornit valvârtej spre pătuțul ei. Iat-o acolo, înghesuită toată într-un colț. Am așezat-o cum trebuie și am acoperit-o din nou.

Eleanor a oftat în somn.

Am oftat și eu.

Am stins luminile de la etaj și m-am întors în living. Am pornit televizorul. Apoi l-am oprit. Dacă televizorul era pornit, Autorul Apelurilor Fantomă se putea apropia foarte ușor de mine.

Am rămas în tăcere, răsfoind o revistă.

Fâșș, fâșș, fâșș!

Ce-a fost asta?

Pisica familiei, care s-a așezat pe o grămadă de ziare.

Pic, pic, pic!

Ce-a fost asta?

Apa care picura în chiuvetă.

Orice zgomot mărunt mă scotea din sărite. Am pornit televizorul din nou. Am încercat să mă uit la ceva, dar privirea mea continua să călătorească spre ferestrele întunecate ce dădeau în curtea din spate. În cele din urmă, n-am mai putut

suporta. Am tras draperiile.

Atunci, m-am decis să o sun pe Stacey.

— Claudia? a exclamat Stacey când a răspuns la telefon.

— Ai ascultat știrile?

— Da.

— Ce părere ai?

— Tocmai voiam să te sun, pentru că știam că lucrezi în seara asta. Nu știu *ce* să cred!

— Este atât de înfricoșător aici! Tresar la cel mai mic zgomot. Și știi ce? Telefonul a sunat în urmă cu ceva timp și *autorul apelului n-a scos un cuvânt.* Doar a închis.

— Ooo! Dar... nu m-ai întrebat de panglica de păr, a spus Stacey prudent.

— Nu. Nu încă.

— Vrei să vin acolo?

— Da. Numai că nu vreau ca familia Marshall să vină acasă și te găsească aici. Nu mi-aș dori să creadă că nu mă descurc singură să fac o muncă atât de ușoară.

— Bine atunci, vrei să vorbim puțin la telefon?

— Da, ar fi grozav.

— Deci, ce se întâmplă cu Trevor? s-a interesat Stacey.

— Hm, ca de obicei.

— Nimic?

— Mda. Chiar mă întreb dacă a auzit măcar de petrecerea de Halloween. Poeții sunt uneori prizonierii propriei lor lumi. Poate că nu a auzit anunțurile care s-au făcut la școală.

— Ei bine, eu cred c-a auzit, a spus Stacey. Cum ar putea cineva să le rateze? A acoperit receptorul cu mâna ca să-și schimbe vocea și l-a imitat destul de bine pe domnul Taylor făcând anunțuri prin stația școlii. „După cum știți, copii, Halloweenul cade pe data de 31 octombrie.”

Am chicotit.

— Domnul Taylor este atât de prostuț! El crede că noi... dar m-am oprit brusc.

— Claudia? s-a speriat Kristy.

— Șșșt! Am ținut telefonul departe de ureche și am ascultat cu atenție. Cu siguranță am auzit pași în garaj. Stacey, Stacey! am strigat eu alarmată. Mi-ai găsit... ăă, vreau să zic, mi-ai văzut, mi-ai găsit...

— Panglica roșie? a șoptit Stacey.

— Da! am răsuflat eu ușurată.

— Da, am găsit-o. Adică nu, am găsit... eu...

— Mi-ai găsit... ăă... panglica albastră? Vai, nu, Stacey! E cineva la ușa garajului. Aud cum umblă la clanță.

— Sun la poliție.

— Claudia? a strigat o voce bărbătească.

Abia m-am abținut să nu țip.

— M-a strigat pe nume! am reușit eu să îngaim la telefon.

— Claudia, a spus din nou vocea, mi-am uitat cheile de la casă. Ne lași, te rog, să intrăm?

Tremurând, am răsuflat ușurată.

— Sunt soții Marshall, Stace, am șoptit. Trebuie să închid. Te sun când ajung acasă.

Am alergat la ușa din spate, am deblocat-o și am deschis. Niciodată în viața mea nu m-am bucurat mai tare să văd pe cineva la ușă.

— Bună, Claudia, a spus doamna Marshall.

Domnul Marshall stătea în spatele ei, pipăindu-și buzunarele și murmurând:

— Nu-mi dau seama unde s-au ascuns cheile astea năstrușnice.

Le-am ținut ușa deschisă.

— Îmi pare rău pentru confuzie, a continuat doamna Marshall. Cheile de la casă e posibil să fie pe biroul domnului Marshall. Uite, dragă, ia-le pe ale mele, i-a spus doamna Marshall soțului ei. A luat un mănunchi de chei atârnate în cuierul de pe holul din spate și i le-a dat. Apoi s-a întors spre mine. Cum s-au purtat fetele în seara asta?

— Au fost cuminți, am spus. Nina s-a dus la culcare imediat ce s-a terminat emisiunea ei.

— Bravo. N-a fost nicio problemă?

— Absolut niciuna. Încă tremuram.

Doamna Marshall a început să scotocească în poșetă după bani.

Câteva minute mai târziu, în timp ce domnul Marshall deschidea ușa să mă conducă acasă, telefonul a sunat din nou. Am auzit-o pe doamna Marshall ridicând receptorul și spunând „Alo!”. Apoi am auzit-o închizând telefonul și zicând: „Ce ciudat”.

M-am cutremurat. Era într-adevăr ciudat.

CAPITOLUL ȘAPTE

Joi, 23 octombrie

În această seară m-am dus la familia Watson. Mi-e vine greu să cred că Watson îmi va deveni tata vitreg la anul. În fine.

Așa cum le-am promis celorlalte membre ale clubului sâmbăta trecută, am adus registrul clubului nostru la școală zilnic, astfel încât fiecare dintre noi să se uite peste programări și să vadă ce poate să preia. După seara de azi, nu sunt atât de sigură că este o idee bună. Vedeți voi, Karen, fiica lui Watson, în vârstă de cinci ani, era atât de agitată din pricina femeii din vecini despre care crede că e vrăjitoare, încât m-a agitat și pe mine.

Apoi, tocmai când eram mai speriată ca niciodată, a început să sune telefonul... Și a sunat... și-a tot sunat...

Biata Kristy! Mă bucur că, în sfârșit, ea și Watson, iubitul mamei sale, se înțeleg mai bine. Dar cred că este puțin înspăimântător să mergi acasă la el. Eu n-am fost niciodată, dar Mary Anne a fost. Și ea este băgată în sperieți. Și asta s-a întâmplat cu ceva timp în urmă, înainte să auzim despre Autorul Apelurilor Fantomă. În primul rând, casa lui Watson este uriașă, practic e mare cât un conac, iar casa de alături, de asemenea uriașă, este sinistră și dărăpănată, cu turnuri, și turnulețe, și ferestre întunecate peste tot. De parcă n-ar fi fost de ajuns, micuța Karen nutrește convingerea că doamna Porter, care locuiește acolo, este o vrăjitoare pe nume Morbidda Destiny, care a aruncat două vrăji asupra lui Boo-Boo, pisica grasă a lui Watson. În seara în care Kristy lucra la ei, Karen a venit cu o nouă bănuială legată de doamna Porter.

Kristy a ajuns acasă la Watson la ora 19.00. Ea nu poate să fie babysitter prea multe ore în cursul săptămânii, dar Watson nu lipsea de acasă decât pentru întrunirea destinată Serii Părinților, de la școala particulară a lui Karen, așa că avea să se întoarcă devreme. De obicei, copiii lui, Karen și Andrew, nu stau cu el în timpul săptămânii, dar de când fosta lui soție și-a rupt glezna, Watson îi ia acasă la el mai des ca de obicei.

— Bună, Kristy! m-a salutat Karen când doamna Thomas a lăsat-o pe Kristy la Watson.

— Salut! a zis Andrew fericit.

Andrew are trei ani.

Andrew și Karen o plac așa de tare pe Kristy, încât nu cu mult timp în urmă, ea le-a promis că va fi principala lor bonă, până când le va deveni soră vitregă.

Watson a pășit în antreu.

— Kristy, a spus el afectuos, mă bucur că ai putut veni. (Kristy știa că Watson era într-adevăr bucuros că ea nu se mai opunea atât de tare relației dintre el și mama ei.) Nu cred că vei avea probleme în această seară.

Kristy i-a zâmbit lui Watson când Boo-Boo și-a făcut apariția.

— Știu o modalitate de-a evita necazurile, i-a spus ea. Îl vom ține pe Boo-Boo înăuntru. S-a întors către Karen și i-a zâmbit, dar Karen s-a uitat la ea cu o mină serioasă. „Hopa”, s-a gândit Kristy. „Ceva nu e în regulă”.

— Așa, a spus Watson, numerele de urgență le găsești la locul obișnuit, iar numărul de telefon de la școala lui Karen și numărul sălii de clasă sunt lipite pe telefon, în cazul în care ai nevoie. Kristy a aprobat din cap. Șapte și jumătate este ora de culcare a lui Andrew, a continuat Watson, și opt, a lui Karen. Apropo, găsiți înghețată cu mentă în congelator și... Nu cred că Andrew și Karen au mâncat desertul.

— Ura! Înghețată! a exclamat Andrew, țopăind întruna. Karen și-a păstrat masca serioasă pe chip.

Kristy a început să intre la bănuieli și să devină puțin agitată.

Watson și-a luat haina pe el.

— Pa, pisicuțo, i-a spus el lui Karen, pupând-o pe creștet. Pa, Andy! A plecat în grabă, spunându-mi peste umăr: Ajung acasă înainte de nouă, Kristy. Mulțumesc încă o dată.

Kristy le-a aruncat o privire lui Andrew și Karen. De obicei, acesta era momentul în care majoritatea copiilor lăsați în grija bonei încep să plângă. Jamie Newton, de pildă, se supăra cumplit când părinții lui plecau de acasă chiar înainte de ora lui de culcare. Dar Andrew era deja în drum spre bucătărie, să-și ia înghețată. Karen, însă, părea să aibă alte planuri.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Kristy în cele din urmă, ținând-o de mână. Chiar nu avea chef să afle, dar în asta consta munca ei.

— Morbidda Destiny, a șoptit Karen.

— Ce-i cu ea? a răspuns Kristy tot în șoaptă, simțind un fior pe șira spinării. Atunci și-a amintit că Mary Anne îi povestise despre cât de ciudat se comportase Boo-Boo în ziua în care ea avusese grijă de copii și cum doamna Porter îl izgonise din grădina ei cu o greblă.

— Kristy? Înghețată? a strigat Andrew din bucătărie.

— Un moment, Andrew.

— Mai multe vrăji, a șoptit Karen alarmată.

— Serios? a întrebat-o Kristy, încercând să pară nepăsătoare. Boo-Boo pare să fie în regulă.

— Nu Boo-Boo. Eu, a spus Karen. Apoi a închis ochii într-un mod dramatic.

— Tu?! a exclamat Kristy. Ce ți-a făcut?

— Mi-a dat pistrui.

— Karen, a spus Kristy, abținându-se să nu zâmbească, dar tu aveai pistrui dinainte. Ai pistrui de la vârsta de doi ani. Am văzut în poze.

— Ea mi-a dat mai mulți.

— Uneori pistruii se înmulțesc.

Karen a clătinat din cap.

— Kristy! mă striga Andrew nerăbdător.

— Vin! Karen, chiar nu cred că trebuie să-ți faci griji. Haide să mâncăm niște înghețată împreună cu Andrew, bine?

— Bine… dar te avertizez. Dacă mijește ochii și ridică o mână în aer înseamnă că te vrăjește.

— Voi fi cu ochii în patru, a spus Kristy.

Au intrat în bucătărie și au găsit înghețată roz picurând de pe masă pe podea. Trei boluri și trei linguri zăceau, lipicioase, în mijlocul întregii mizerii.

— Andrew! a strigat Kristy.

— Am ajutat și eu, a spus el cu mândrie. L-am lăsat și pe Boo-Boo afară.

Kristy s-a făcut albă la față când a auzit.

— Tu… L-ai lăsat pe *Boo-Boo afară*? Andrew, eu…

— Cred că n-a fost atent, a spus Karen repede.

Kristy s-a calmat.

— Așa mă gândesc și eu. Mulțumesc foarte mult pentru ajutor, Andrew, dar pe viitor poate ar trebui să-mi spui înainte de a mă ajuta cu Boo-Boo, bine? Nu întotdeauna are voie afară.

Lui Andrew i-a căzut fața.

— Dar, s-a grăbit Kristy să adauge, ai făcut o treabă bună cu înghețata. Mulțumesc. Să ștergem picăturile, ca să putem apoi să mâncăm.

Kristy, Karen și Andrew și-au terminat înghețata. Apoi, Kristy l-a pus pe Andrew la culcare și a ajutat-o pe Karen să se schimbe în pijama.

— Hai să citim povești până ne culcăm! a sugerat Karen.

— Bine, a încuviințat Kristy. Tu alegi.

Karen a studiat cărțile de pe raftul din camera ei, apoi s-a așezat în pat. Kristy ședea lângă ea. Karen i-a înmânat o carte.

— Ce-ai ales? a exclamat Kristy.

— *Vrăjitoarea din vecini*[4]? De unde-a apărut cartea asta?

— Așa, pur și simplu, a spus Karen pe un ton misterios.

Kristy a privit-o bănuitor.

— Ești sigură?

— Mă rog… a apărut din servieta lui tati. El mi-a cumpărat-o.

— Aha! a exclamat Kristy. Ascultă, în seara asta vom citi ceva amuzant. Apoi, a ales o carte groasă de pe raft. Tati ți-a citit-o pe asta?

Karen a clătinat din cap.

— E prea lungă.

— Nu este, dacă citești câte puțin odată, și exact asta vom face. De fiecare dată când am să vin să stau cu voi, vom citi din ea.

— Bine, a fost de acord Karen, cuibărindu-se în perna ei.

— Acum, a spus Kristy, această poveste este despre o fată exact de vârsta ta, pe care o cheamă Ramona Quimby.

— Super! Îmi place numele ăsta.

Kristy s-a pus pe citit. O jumătate de oră mai târziu, Karen dormea. Kristy a coborât scările pășind în vârful picioarelor. Imediat ce a ajuns în bucătărie, telefonul a sunat iar. Lui Kristy aproape că i-a sărit inima din piept.

La telefon era Mary Anne.

— Probă de urechi, a spus ea. Voiam să văd ce faci.

— Sunt bine, a răspuns Kristy. Karen și Andrew s-au culcat. Dar Karen crede că doamna Porter i-a făcut vrăji și i-a dat pistruii pe care-i are. Kristy a râs nervos.

— Știi, a zis Mary Anne, aș fi râs și eu dacă doamna Porter nu

[4] *The Witch Next Door* de Norman Bridwell (n. red.).

arăta așa... ca o...

— Ca o vrăjitoare?

— Ei bine, da. Vreau să spun că se plimbă în jurul curții în hainele alea negre oribile de parc-ar fi un liliac supradimensionat...

— Mary Anne, oprește-te!

— Bine. Îmi pare rău. Știi, de fapt n-am voie să vorbesc deloc la telefon. Am să-i spun tatălui meu c-am avut ceva urgent de discutat legat de teme. Mă bucur că totul e-n regulă.

— Mulțumesc.

— Baricadează-te bine!

— Ce?

— Ferestrele. Ușile. Încuie-le bine! Închide totul, pentru orice eventualitate.

— Am înțeles.

După ce amândouă au închis telefonul, Kristy a pornit prin casa imensă și silențioasă a lui Watson. Toate ferestrele păreau închise, dar Kristy le-a verificat pe fiecare în parte. Singura problemă a fost că erau prea multe. Și la încuietori era greu de ajuns. Kristy stătea cocoțată, cam periculos, în vârful unei scări din bibliotecă, când telefonul a sunat din nou.

— Ooof! Kristy era cât pe ce să cadă de pe scară. A întins mâna după telefonul de pe biroul impunător din piele. Apoi și-a retras-o, înfricoșată. După trei țârâituri, s-a gândit că probabil Mary Anne o suna din nou, deși știa că e puțin probabil. Domnul Spier era *așa* de strict când venea vorba de vorbitul la telefon după ora cinei!

— Alo? a răspuns Kristy timid... Alo?

I se părea că aude o respirație ușoară la celălalt capăt al firului.

— Alo? Nimic. Kristy a pus receptorul la loc de parcă i-ar fi ars mâna. A fugit din bibliotecă. Știa că mai trebuie să verifice ferestrele de la etaj, dar îi era prea frică. „Sunt sigură că Autorul Apelurilor Fantomă va încerca să intre pe la etajul doi”, și-a spus ea în gând. Probabil că tocmai în acel moment, își sprijinea scara de peretele casei. El este...

Țârrr! Telefonul suna din nou.

Țârrr!... Țârrr!

În cele din urmă, Kristy a întins mâna după receptor. Nu avea încotro, trebuia să răspundă. Poate suna chiar Watson, sau

mama ei. A ridicat receptorul și l-a dus la ureche. Dar nu putea scoate niciun cuvânt.

— Kristy? a întrebat vocea de la capătul firului.

— Claudia? a răspuns ea în șoaptă. (Autorul Apelurilor am fost eu!)

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Tocmai am primit unul din acele apeluri.

— Vaiii!

— Și casa lui Watson este atât de uriașă și de înfricoșătoare!

— Aprinde cât mai multe lumini, am sfătuit-o.

— Ce crezi că înseamnă telefoanele astea? a întrebat Kristy. Nu putea să-și ia gândul de la ele. Știam exact cum se simțea.

— Ei bine, am spus, poate a greșit cineva numărul. Oamenii sunt destul de nepoliticoși atunci când sună la un numărul greșit. De obicei, închid pur și simplu. Sau ar putea fi niște copii care se joacă la telefon.

— Se poate, a încuviințat Kristy.

— În caz că ai orice fel de problemă, îți mai amintești codul nostru?

— Nu.

— Kristy? Tu ai fost cea care ne-a pus să-l repetăm. Unde ți-e foaia cu limbajul codat?

— Acasă. N-am avut habar cum e să fii atât de agitat. Nici nu mai știu cum mă cheamă.

— Numele tău de familie e Thomas.

— Mulțumesc frumos.

— Kristy, tu ești bona. Tu deții controlul. Ai face bine să îți asumi rolul pe care îl joci.

Tăcere. Apoi am spus:

— Ai dreptate. Bine, Claud, o să închid telefonul și o să merg să citesc *Vrăjitoarea de la lazul Mierlei*[5]*.*

— Ești sigură că vrei să citești taman cartea *aceea?*

— Trebuie să o citesc. Este pentru școală. În plus, nu există vrăjitoare, și m-am săturat să-mi fie mereu teamă. Sunt babysitter.

— Știu.

— Exact.

— Ne vedem mâine la școală.

— Bine. Pa! Kristy a închis brusc. A ieșit valvârtej din

[5] *The Witch of Blackbird Pond* de Elizabeth George Speare (n. red.).

bibliotecă, și-a luat cartea și s-a cocoțat cu ea pe canapeaua din living. Dar nu se putea concentra. Continua să se uite afară pe geam. Ramurile copacilor din curtea lui Watson se legănau înainte și înapoi în dreptul lampioanelor de pe stradă. Arătau ca niște mâini, ca niște mâini cu mănuși.

O mică ramură bătea încetișor în fereastra dinspre golf, chiar lângă capul lui Kristy. Cioc-cioc! Cioc-cioc!

Kristy își imagina tot felul de creaturi de Halloween în curtea lui Watson. Vrăjitoare bolborosind, spiriduși țipând, spirite rele, care o urmăreau în tăcere.

Cioc-cioc! Cioc-cioc!

Atunci, Kristy a auzit un alt sunet. Sau așa i s-a părut. Ca un vâjâit de vânt. A fost urmat de un urlet furios, la ușa din față.

— Boo-Boo! a strigat Kristy. Era bucuroasă că pisica a venit acasă de una singură. Acum, nu mai avea de ce să-și facă griji din pricina doamnei Porter și a grădinii ei.

Kristy a străbătut în fugă antreul și a deschis ușa.

Era chiar Boo-Boo. Dar nu era singur. Îl ținea în brațe o doamnă îmbrăcată în haine cernite... Morbidda Destiny!

Kristy o vedea pentru prima dată, cu toate că și-o imaginase în detaliu după ce Mary Anne pomenise de ea. Nu-i de mirare că lui Karen i se părea că e o vrăjitoare. Un chip bătrân, plin de tuleie în barbă, cu ochi mici, înfocați, stătea sub un mop de păr cenușiu, înfricoșat. Și aproape sigur, purta o rochie neagră lungă. Watson spusese că doamna Porter era doar excentrică, dar Kristy avea unele îndoieli.

A icnit când a văzut-o.

— Această pisică, a zis Morbidda Destiny, se afla pe veranda casei mele.

— Î-îmi pare rău, a spus Kristy. A ieșit din greșeală. Sper că nu v-a deranjat.

Morbidda Destiny l-a lăsat pe Boo-Boo, răvășit tot, la intrarea în antreu.

Boo-Boo a luat-o la goană spre spălătorie.

— Dacă *m-a deranjat*? a țipat Morbidda Destiny. Știi ce *făcea* el pe veranda mea, fetițo?

Karen a clătinat din cap.

— Mânca un șoarece de câmp! Și știi ce mi-a lăsat pe verandă?

Kristy a clătinat din nou din cap, tremurând.

— Un petec de blană, un ciot de coadă și…

— Îmi pare atât de rău, doam… doamnă Porter, a întrerupt-o Kristy. Aș dori să vin și să curăț, dar trebuie să stau cu copiii, nu pot pleca…

— Nu-ți bate capul. Am avut eu grijă de asta. Morbidda Destiny și-a băgat mâna în fuste, a scos o pungă de hârtie mică și i-a aruncat-o lui Kristy. Acestea sunt rămășițele. Aruncă-le tu. Apoi a făcut stânga-mprejur și a dispărut în negura nopții.

Acum, vă voi demonstra cât de inteligentă este Kristy. Ea mi-a spus că s-a speriat foarte tare în momentele alea, când doamna Porter i-a pus punga în mână. Și era cu adevărat dezgustată de ceea ce se afla în ea. Dar știi care a fost primul ei gând? Dacă doamna Porter ar fi fost o vrăjitoare adevărată, ar fi păstrat punga aceea, folosind blana și coada șoricelului la vrăjile ei. Așa că, deși Kristy tremura din cap până-n picioare, a răsuflat ușurată.

S-a uitat după Boo-Boo și l-a văzut ghemuit într-un coș de rufe, în fața mașinii de spălat. Nu dormea, doar se odihnea și se holba, ceea ce te cam băga în sperieți, dar părea să fie bine.

Când Watson a ajuns acasă, Kristy i-a povestit despre Boo-Boo și șoricelul de câmp din punga de hârtie. Watson a spus că va sta de vorbă cu doamna Porter a doua zi dimineață. Apoi, Kristy i-a povestit despre Karen și despre vraja cu pistrui.

— Nu-mi dau seama dacă crede în vrăji sau dacă este un joc, dar m-am gândit că e mai bine să știi, a spus ea.

— Mulțumesc, Kristy. Apreciez grija pe care ne-o porți. Se pare că și la școală a vorbit despre vrăjitoare.

— Păi, ar fi bine să merg să o sun pe mama, a spus Kristy.

A fost nevoită să aștepte cincisprezece minute până să vină mama ei să o ia, și chiar dacă Watson era prezent, Kristy aștepta cu inima cât un purice ca, dintr-o clipă într-alta, să sune iar telefonul.

CAPITOLUL OPT

Sâmbătă, 25 octombrie

Aseară am stat cu fetița lui Charlotte Johanssen. Este o fetiță drăguță, singură la părinți și care nu creează probleme. De fapt, este cam timidă și reținută, ceea ce mă deranjează uneori. Mă face să simt că trebuie să fiu eu curajoasă și protectoare atunci când sunt în preajma ei. Și, câteodată, nu mă simt deloc curajoasă.

Ca aseară, de exemplu. Eram deja îngrijorată din cauza apelurilor. Adică, după experiențele pe care le-au avut Kristy și Claudia, cine n-ar fi?

Așa că, atunci când a venit furtuna, am fost pe punctul să mă pierd cu firea. Dar, din fericire, sunt o bonă bună, și când ești o bonă bună, grija față de copii e pe primul loc.

Deci, cumva, am reușit să-mi păstrez capul limpede.

Hm! Dacă asta numește Stacey a-ți păstra capul limpede, nu-mi doresc să o văd ieșindu-și din minți.

Stacey a plecat spre familia Johanssen după ce a servit cina. Avea să stea până la 22.00, ora cea mai târzie permisă. Dacă treci prin curtea lui Stacey și faci dreapta, locuința familiei Johanssen se află la doar două case distanță, adică la trei minute de mers pe jos. Dacă o iei pe stradă și urmezi drumul mai lung, îți ia aproximativ zece minute de mers pe jos. Stacey a luat-o pe scurtătură, chiar dacă noaptea i se părea mai întunecată decât de obicei și a trebuit să ia o lanternă.

Domnul Johanssen a întâmpinat-o în ușa de la intrare. (Soția lui lipsește aproape tot timpul de acasă. Este medic și petrece mult timp la Spitalul Stoneybrook.)

— Bună, Stacey, a salutat-o el. Mă bucur că ai putut veni. O să mă întâlnesc cu doamna doctor Johanssen la teatru. Numărul de telefon este la locul știut. Mergem să vedem un film și apoi să luăm masa la restaurantul Renwick. Ți-am lăsat și numărul de acolo. Știu că trebuie să fii acasă până la zece. Charlotte și-a terminat cina și ar trebui să se bage în pat la nouă și jumătate, bine?

Stacey a dat aprobator din cap.

— Cred că știi ce-ai de făcut în rest.

Stacey a încuviințat în tăcere, zâmbind, în timp ce Charlotte intra în bucătărie.

— Eu și Charlotte ne vom distra foarte bine împreună, nu-i așa?

— Da, a răspuns Charlotte nesigură pe ea. Tati, trebuie să pleci?

Domnul Johanssen a cuprins-o pe fiica lui cu brațul.

— Mami și cu mine ne-am dorit mult să vedem acest film. E seara noastră. Dar și tu vei avea o surpriză când te vei trezi mâine dimineață.

— Ce? a întrebat Charlotte emoționată.

— Mami o să fie aici, pentru că în weekendul acesta nu lucrează.

— Super!

În timp ce Stacey, Charlotte și domnul Johanssen vorbeau, Stacey a observat ceva. Dacă seara i se păruse întunecată, în drumul ei spre familia Johanssen, acum, după zece minute, afară se făcuse întuneric beznă. Și nu era decât ora 18.30. Parcă începuse să bată vântul. Ramurile copacilor, deja pe jumătate golașe, se legănau întruna. Stacey a crezut că aude tunetul în depărtare, dar a încercat să nu-și facă griji. Fuseseră o mulțime de furtuni în ultima vreme și majoritatea nu au durat mult.

Domnul Johanssen a plecat câteva clipe mai târziu, luând o umbrelă cu el. Stacey și Charlotte stăteau la fereastra ce dădea în curtea din față, urmărind cum mașina iese în marșarier pe aleea din fața casei și apoi pe stradă.

Imediat după ce farurile au dispărut, a început să plouă. Ploua în averse, de parcă cineva ar fi răsturnat o găleată imensă de apă din cer.

— Închide toate ferestrele! a strigat Charlotte.

— Aprinde luminile! a strigat Stacey, deja înspăimântată.

Stacey și Charlotte au fugit prin casă, închizând geamurile (nu erau multe deschise) și aprinzând luminile.

— Ce vrei să faci acum? a întrebat-o Stacey după ce au terminat.

— Să ne uităm la televizor, i-a răspuns Charlotte.

Bum! Un bubuit puternic de tunet a făcut-o pe Charlotte să fugă repede lângă Stacey.

— *Urăsc* tunetele, a mărturisit ea.

— Și tu? a întrebat-o Stacey. Știi ce făceam eu în timpul furtunii?

— Ce?

— Mă ascundeam în dulapul cu lenjerie de pat. Era cel mai mic dulap din apartamentul nostru din New York. Mergeam în fugă până la el, mă strecuram sub raftul de jos și închideam ușa după mine, trăgând-o de colțul de jos. Uneori îmi luam păpușa cu mine.

Charlotte a chicotit.

— Odată, în timpul unei furtuni, m-am ascuns sub pat, mi-a povestit ea. Furtuna a durat atât de mult, încât am adormit, iar mami și tati nu știau unde sunt. A fost cât pe ce să sune la poliție!

Bum! Bada-bum! mai multe tunete. Fulgerul s-a aprins pe cer formând un zigzag.

— Repede, haide la televizor! a spus Stacey.

Ea și Charlotte au intrat în living. Charlotte a pornit televizorul și Stacey a luat telecomanda. Au început să schimbe posturile, trecând de la unul ce prezenta un interviu, la o emisiune despre gătit și două emisiuni de știri.

— Plictisitor! a declarat Stacey. Hai să dăm pe MTV. Măcar acolo putem asculta o muzică bună.

— Ce este MTV? a întrebat Charlotte.

— Un post de muzică. De ce nu găsesc canalul?

— Mami și tati blochează posturile care nu sunt pentru vârsta mea, a zis Charlotte.

— Ce pisici! a exclamat Stacey. S-a întors să ia din nou telecomanda.

Țac, țac, țac!

— Plictisitor, plictisitor, plictisitor, a declarat Stacey.

— Ce pisicii pisicilor! a exclamat Charlotte.

— Hei, a zis Stacey. Uite, aici e ceva drăguț.

Dăduse pe canalul 47. O mână mare, fantomatică se plimba de una singură printr-un cimitir.

În partea de sus a ecranului scria: TEATRU CU STAFII, iar dedesubt: URMĂRIȚI PE PROPRIA RĂSPUNDERE.

— Oo, de groază! a exclamat Charlotte, trăgându-se și mai aproape de Stacey, pe canapea.

— Vrei să ne uităm aici? a întrebat-o Stacey. Pare cel mai OK, față de celelalte posturi.

— Bine, a fost de acord Charlotte.

Stacey și Charlotte au urmărit o reclamă înfățișând o cutie de demachiant ce dansa în jurul unei băi. Apoi, titlul TEATRU CU STAFII a apărut din nou pe ecran și, în cele din urmă, a început filmul cu imaginea nocturnă a unui conac uriaș și sumbru, izolat pe un dâmb. A fulgerat, apoi a tunat zdravăn.

— Vremea asta e pe gustul nostru, a observat Charlotte în timp ce bubuitul unui tunet adevărat a răsunat afară, urmat de un șir de fulgere. Luminile au pâlpâit.

Charlotte s-a lipit cât de tare a putut de Stacey, dar fără să i se suie în brațe. Stacey și-a pus brațul în jurul ei. S-au uitat una la alta chicotind.

— Mi s-a făcut pielea de găină, a strigat Charlotte.

La televizor, scena s-a mutat într-o cameră din interiorul conacului.

Singura lumină provenea de la două lumânări. O tânără cu părul lung și întunecat a intrat lin în încăpere. Era îmbrăcată într-un halat alb și ducea o altă lumânare. A străbătut camera și s-a îndreptat către ușile ce dădeau în balcon, ca să le închidă, în timp ce vântul îi umfla încet faldurile cămășii. Tocmai când aproape izbutise ceea ce-și propusese, i s-a tăiat respirația și i-a scăpat un mic țipăt.

— Ce-i? a șoptit Charlotte.

Pe peluza de sub balcon, Stacey și Charlotte întrezăreau o siluetă întunecată.

— Lenora, a strigat arătarea, m-am întors. De dincolo de mormânt.

Lenora gemu și scăpă lumânarea. Apoi tună în film. Tună aproape simultan și în realitate, unde furtuna se dezlănțuise cu mai mare forță. Pentru o clipă, încăperea în care se aflau Stacey și Charlotte s-a luminat puternic. O secundă mai târziu, s-a făcut beznă.

Fetele au țipat de spaimă. Charlotte o strângea tare pe Stacey. Totul se stinsese – luminile, televizorul, și se luase curentul de tot. Era atât de liniște, încât își auzeau bătăile zgomotoase ale inimii. Dar și mai rea decât tăcerea era întunericul de nepătruns.

— S-a luat curentul, a șoptit Stacey.

— Vreau la mama, a murmurat Charlotte. Sau la tatăl meu.

Stacey încerca din răsputeri să se adune.

— N-ai de ce să te temi, i-a spus ea lui Charlotte. E doar o pană de curent. Și ce dacă? Pelerinii au trăit o viață întreagă fără electricitate. Să fi văzut cum era la New York când cădea curentul. Practic, tot orașul era paralizat. Noi locuiam la etajul al șaptesprezecelea, într-un bloc de apartamente, iar când se întâmpla așa ceva, se opreau și lifturile. Imaginează-ți cum era să urci pe jos șaptesprezece etaje doar ca să ajungi acasă.

— Câh, a exclamat Charlotte.

— Cam da! Acum, continuă Stacey, simțindu-se ceva mai bine, ceea ce trebuie să facem este să luăm niște lumânări.

— La fel ca Lenora? întrebă Charlotte.

— Da, și din acelea. Unde țin părinții tăi lumânările?

— Nu știu. Nu am voie să umblu cu ele.

— N-ai nicio idee unde ar putea fi?

— Încearcă în sertarul din sufragerie.

— Bun. În regulă, acum o să-mi recuperez lanterna ca să luminăm drumul până în sufragerie. Stacey s-a ridicat, ținând-o strâns de mână pe Charlotte. Au pornit spre antreu, unde Stacey își lăsase geaca și lanterna.

Pâș-pâș, pâș-pâș, buf!

— Au! a strigat Stacey.

— Ce-i?

— Degetul de la picior! L-am lovit de ceva. Stacey a pipăit în jur. Cred că este o masă. Bine, hai să continuăm.

Pâș-pâș, pâș-pâș.

— Stacey?

— Ce este, Charlotte?

Pâș-pâș, pâș-pâș.

— Aud ceva.

— Ce?

— Nu știu.

Pâș-pâș, pâș-pâș.

— Uite-l acolo! Nu te mai mișca.

Stacey și Charlotte s-au oprit în loc, ținându-și respirația și ascultând.

Și atunci, la urechile lui Stacey a ajuns un scârțâit.

— De unde se aude? a întrebat ea.

— Mi se pare că de la subsol, a șoptit Charlotte.

— Ei bine, haide să ne asigurăm că ușa de la subsol e închisă. Unde *este* ușa ce duce la subsol?

— Chiar aici. Charlotte a trecut pe lângă Stacey, ținându-se cu mâna de perete. Da, e închisă.

— OK. E bine atunci. Taci puțin.

Fetele s-au oprit și au ascultat din nou.

Scârț. Scârța-scârț, scârța-scârț, scârța-scârț!

Pe întuneric, mâna lui Charlotte a găsit-o pe a lui Stacey.

A strâns-o cu putere.

Scârța-scârț, scârța-scârț, scârța-scârț!

— Ceva urcă pe scări! a spus alarmată Charlotte, dar în șoaptă.

— Șșșt! doar atât a spus Stacey, dar mi-a povestit mai târziu la ce anume se gândise. „Vai, doamne! Este Fantoma. A oprit curentul ca să ne distragă atenția, iar acum se furișează în casa familiei Johanssen prin intrarea de la subsol”.

Scârța-scârț! Sunetul părea să se fi apropiat, ajungând până în capătul scărilor.

Stacey tocmai voia să-i spună lui Charlotte *să înceapă să se îndrepte spre ușa din spatele* casei, *când scârțâitul s-a oprit. Apoi s-a auzit* un „ham!”

Stacey a sărit într-un picior, dar Charlotte a exclamat:

— Morcov! Of, e doar Morcov! Trebuie să fi intrat din nou prin subsol. Acolo, e o fereastră spartă.

— Cine este Morcov?

— Schnauzerul nostru. Sigur e ud leoarcă. Merg să caut un prosop ca să-l putem usca.

Și, în acel moment, luminile s-au aprins. Stacey și Charlotte s-au uitat una la alta și au început să chicotească. Apoi l-au uscat pe Morcov, care era ud până la piele, ba chiar au mai urmărit puțin și *Teatrul cu Stafii.*

Afară, furtuna s-a domolit, iar restul serii a decurs liniștit. Telefonul nu a sunat niciodată cât timp Stacey s-a aflat la familia Johanssen.

CAPITOLUL NOUĂ

Sâmbăta, 25 octombrie

În această seară am stat cu David Michael. Restul familiei Thomas ieșise la cină împreună cu Watson, Karen și Andrew, dar David Michael a trebuit să rămână acasă pentru că era răcit.

Îmi place să am grijă de David Michael.

Este ca un frate pentru mine. Îl cunosc de când s-a născut.

Și, de obicei, este destul de cuminte. Dar în noaptea asta, fiind bolnav, a adormit foarte devreme, iar eu m-am simțit singură. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la prădători, la apeluri telefonice ciudate și mai ales la Fantomă. Vremea era frumoasă – bătea puțin vântul, dar nu era vijelie – și se difuzau la televizor o mulțime de emisiuni amuzante, dar tot eram înspăimântată.

„Înspăimântată” nu este cuvântul corect. Mary Anne își ieșise practic din minți. Stătea liniștită pe canapea, uitându-se la un episod mai vechi din serialul „O iubesc pe Lucy”, când, dintr-odată, i s-a făcut pielea de găină pe brațe. A sărit în sus, a dat mai încet volumul la televizor și a ascultat. Nimic. Nu se auzea nimic. Cu toate astea, a urcat în viteză la etaj ca să vadă ce face David Michael. El dormea pe o parte, respirând zgomotos, cu o cutie de șervețele Kleenex lângă el. Mary Anne a lăsat lumina pe hol aprinsă și a coborât din nou la parter.

A apropiat toate ușile rămase deschise de la dulapuri și a aprins încă două lumini. Apoi a închis ușa de la uscătorie, în caz că s-ar fi ascuns cineva acolo, în cele din urmă, a coborât storurile din living. Dar nici așa nu se simțea în siguranță, chiar dacă Louie, câinele familiei Thomas, se afla în casă cu ea.

„Dacă se strecoară cineva în timp ce mă uit la televizor?” se întreba ea. Atunci, a decis să pornească alarmele antiefracție. Pe toate trei.

Acum, care e ideea cu Mary Anne Spier? Ea este tăcută și timidă, dar *într-adevăr* are un simț al umorului dezvoltat și o imaginație bogată. Trebuie să ai o astfel de imaginație, ca să poți inventa alarmele pe care le-a încropit Mary Anne în casa familiei Thomas.

Ei bine, de fapt, prima alarmă nu a fost prea izbutită din punct de vedere al imaginației. Era cea pe care Mary Anne ne-o descrisese la întrunirea de urgență a clubului, ținută cu o săptămână în urmă: o grămadă mare de vase, tigăi și cutii din bucătărie înșirate de-a lungul ușii de la garaj. Dacă cineva încerca să intre pe acolo, ușa împingea stiva și oalele se prăbușeau, alertând-o pe Mary Anne, care putea să fugă pe altă ușă și să sune la poliție. Spărgătorul se speria atât de tare, încât făcea stânga împrejur și plecă.

Mary Anne a terminat de construit alarma și s-a așezat din nou în fața televizorului, hotărâtă să clădească o alarmă și în dreptul ușii de la intrare. Era destul de sigură că un hoț n-ar intra niciodată pe ușa din față, dar, cu hoții, nu se știe niciodată. Rămăsese însă fără oale, tigăi și cutii, și atunci trebuia să inventeze altceva. S-a uitat la un raft plin cu jucăriile lui David Michael și ochii i-au căzut pe o pungă mare de mărgele de sticlă.

— Aha! a spus ea cu voce tare.

Mary Anne a scos mărgelele de sticlă în antreu. Apoi a luat o sfoară lungă. A așezat punga cu mărgele pe o măsuță lângă ușă și a legat o sfoară de o gaură mică aflată lângă gura pungii. A legat celălalt capăt de clanța ușii. Așa s-a gândit Mary Anne: hoțul deschide încetișor ușa; sfoara trage mărgelele pe podea; mărgelele se revarsă peste tot, fac un tămbălău de nedescris, care o avertizează pe Mary Anne, dar îl fac pe hoț să alunece pe mărgele și să cadă când pășește în casă.

Desigur că, după ce și-a terminat a doua alarmă, a decis că mai are nevoie de încă una pentru intrarea din spate. Doar așa se va putea simți în siguranță. Atunci va avea toate ușile asigurate. Lui Mary Anne i-a trebuit un răgaz ca să inventeze cea de-a treia alarmă. Deja rămăsese fără mărgele de sticlă, fără oale sau tigăi și fără cutii.

Ce altceva mai putea face zgomot? Mary Anne își storcea creierii.

Cuburi? Poate.

Setul de construcții Tinkertoys? Nuuu…

Muzică! Muzica ar putea fi bună și s-ar auzi tare. Planurile pentru alarma finală a lui Mary Anne începeau să prindă contur.

În primul rând, a urcat în vârful picioarelor la etaj și s-a dus în camera lui Kristy să ia casetofonul portabil. Apoi a căutat prin

colecția de muzică din camera lui Sam și a lui Charlie. A ales o casetă numită *Poundin 'Down the Walls*[6] de Slime Kings și a pus-o în casetofon.

A coborât la parter și s-a așezat pe covorul de iută din living, ca să cugete puțin, ținând casetofonul în poală. Cum ar putea să facă acel casetofon să pornească singur?

A mai reflectat o vreme. Cum îl pornea ea? Apăsa pe butonul PLAY, desigur. OK. Cum altfel ar putea activa butonul PLAY? Mai degrabă, cum să reușească să facă ușa din spate să activeze butonul PLAY?

Într-un moment divin de inspirație, i-a venit ideea salvatoare. Mary Anne a sărit în picioare și s-a dus la bucătărie. S-a așezat din nou pe podea și a examinat opritorul îngust, cu vârf cauciucat, fixat pe interiorul ușii de la intrarea din spate. Perfect.

Mary Anne a pus casetofonul la vreo doi metri de ușă. A alineat opritorul de la ușă cu butonul PLAY al casetofonului. Apoi a deschis ușa. Opritorul a lovit casetofonul, răsturnându-l. Dar asta nu a demoralizat-o pe Mary Anne. „Trebuie să pun ceva în spatele casetofonului, ca să nu mai cadă", s-a gândit ea.

Atunci, a târât un scaun mic și greu din living și l-a proptit în casetofon.

A deschis din nou ușa. Opritorul a acționat butonul PLAY și *Poundin 'Down the Walls* a răsunat în toată casa. Mary Anne a zâmbit. Mulțumită de rezultat, a apăsat butonul STOP și a dat volumul la zece, apoi s-a întors în living. S-a cuibărit pe canapea cu o copie uzată din cartea *Grădina secretă*[7] și a început să citească.

Tocmai când era cufundată într-unul din fragmentele ei preferate – cel în care Mary îl descoperă pe Colin, sărac și bolnav, ascuns în conacul Misselthwaite –, a auzit un scârțâit sinistru la intrarea din față. De fapt, avea să-mi mărturisească Mary Anne a doua zi, fusese doar un mic pârâit, dar cum mintea ei era plină de holurile întunecate din Misselthwaite, aproape orice zgomot i se părea de rău augur. Mary Anne și-a ridicat de îndată privirea. A sărit în picioare.

— Louie! a șoptit ea disperată. „Unde e câinele ăsta atunci când ai nevoie de protecție? „s-a întrebat, îndreptându-se spre

[6] Bubuind în lungul pereților (n. red.).

[7] *The Secret Garden* de Frances Eliza Hodgson Burnett (n. red.).

ușa din living și aruncând o privire pe hol.

Iată-l pe Louie acolo. Stătea concentrat și se uita fix la ușa din față.

Balamalele scârțâiau încetișor. Louie scâncea.

Și, dintr-odată, ușa s-a deschis, trăgând mărgelele de sticlă pe podea și împrăștiindu-le cu un zgomot asurzitor.

Louie a lătrat de două ori.

Dar n-a intrat nimeni.

Mary Anne a răsuflat ușurată.

— Este doar vântul, Louie, a spus ea agitată. Ca vânturile alea ce bântuie mlaștinile din Yorkshire, a adăugat ea, cu mintea în continuare la cartea ei. Probabil că n-am închis eu ușa cum trebuie.

Dar Louie nu părea convins. S-a așezat în dreptul ușii cu plasă de țânțari din exterior, cerând să fie lăsat liber, ca să patruleze prin zonă. Mary Anne i-a deschis-o și s-a apucat să strângă mărgelele. Le-a pus înapoi în pungă, dar a hotărât să nu mai reasambleze alarma. În schimb, a închis ușa exterioară și a încuiat ușa din interior.

Apoi s-a întors la *Grădina secretă.* În poveste, Mary tocmai purta cea dintâi conversație cu Colin. Dintr-odată, Mary Anne a auzit o bufnitură surdă.

Dar ceea ce a îngrozit-o la culme a fost piesa *Poundin 'Down the Walls,* care a început din senin să duduie în bucătărie!

Mary Anne a scos un țipăt de-ți îngheța sângele în vine când a văzut ușa din spate întredeschisă. Tocmai era pe punctul de-a o lua la goană spre ieșirea principală, când Louie a intrat în bucătărie, a adulmecat curios casetofonul, după care s-a dus la bolul unde avea apă.

— Louie! a strigat Mary Anne cu respirația tăiată și cu disperare în glas.

Uitase că David Michael îl învățase pe Louie să se folosească de greutatea lui ca să deschidă ușile.

Dacă nu erau zăvorâte bine, se deschideau ușor, ceea ce era în avantajul lui Louie. Probabil că Mary Anne nu închisese ușa din spate după ce testase alarma muzicală.

„Ce mai bonă sunt și eu”, s-a certat ea singură, „care lasă ușile vraiște, să intre cine când poftește!”

— Bary Add! a strigat o voce.

Mary Anne s-a răsucit și a dat cu ochii de David Michael, care

stătea somnoros pe trepte, cu cățelușul lui vechi de pluș în brațe.

— Bary Add, poți să oprești muzica? a cerut el. Nu-mi place. E prea tare. A clipit în lumina orbitoare de pe hol.

— Of, Doamne! Îmi pare rău, David Michael, a strigat Mary Anne. N-am vrut să te trezesc. Pe cuvânt. Dintr-un pas, Mary Anne a ajuns la casetofon și l-a oprit. A fost un accident. Îmi pare rău… Cum te simți?

— Am nasul înfundat. Și mă doare capul.

— Vai! a suspinat Mary Anne încet. Și-a amintit că doamna Thomas îi spusese că, la nevoie, David Michael poate să ia o jumătate de aspirină pentru copii. Vrei niște aspirină? l-a întrebat. N-o să te mai doară căpșorul.

— Bine, a spus David Michael, respirând cu dificultate.

— Du-te înapoi în pat și urc eu imediat la tine.

Mary Anne s-a simțit mai bine după ce în casă nu a mai fost atât de liniște. I-a dus aspirina lui David Michael, s-a așezat pe marginea patului și i-a spus o poveste despre un bărbat minuscul pe nume Mr. Piebell, care locuia în pădure la etajul al doisprezecelea al unui stejar cu apartamente, împreună cu câinele lui colie în miniatură, numit Louie.

David Michael a adormit cu zâmbetul pe buze.

Mary Anne tocmai îi închidea ușa de la cameră, când a auzit o bubuitură înfiorătoare la parter.

Alarma antiefracție! Aceasta se declanșase, și Mary Anne era captivă la etaj, de unde nu avea cale de scăpare. Inima îi bătea să-i sară din piept, și încerca să-și dea seama ce are de făcut. Să-l trezească pe David Michael și să-l aducă în camera doamnei Thomas, cât timp ea reușea să sune la poliție? Să riște totul și să o pornească țintă înspre ușa din față? Dar dacă și de data asta tot Louie alergase prin casă? Poate ar fi mai bine să o sune pe Stacey și să încerce codul. Numai de și l-ar aminti…

— Mary Anne? a rostit o voce întrebătoare de la parter.

Hopa! Era o voce de *bărbat*!

Mary Anne s-a pitit într-un ungher de pe hol.

— Mary Anne? a strigat bărbatul, mai tare de data aceasta.

Vocea i se părea oarecum cunoscută. „De unde îmi știe Fantoma numele?” se întreba Mary Anne.

Apoi a auzit o altă voce strigând-o pe nume. Era Kristy.

Mary Anne a îndrăznit să se uite în jos. Kristy, Sam, Charlie,

doamna Thomas, Watson, Karen și Andrew stăteau grupați la baza scării, uitându-se în sus la ea.

— O! a spus Mary Anne, încercând să pară dezinvoltă și dându-și în același timp seama că vocea pe care o auzise prima oară fusese a lui Watson. Mi s-a părut mie că v-am auzit venind. Tocmai i-am dat lui David Michael o aspirină și l-am pus iar la culcare. S-a trezit cu o durere de cap, a adăugat ea, coborând în grabă scările.

— Hm… Mary Anne, ai putea, te rog, să îmi spui ce caută toate conservele și chestiile alea lângă ușă? a întrebat doamna Thomas.

— Ah, *chestiile alea*? a repetat Mary Anne. Sunt doar niște… Niște… De fapt, sunt componentele unei alarme antifurt. Intenționasem să le pun la loc înainte să vă întoarceți acasă.

Kristy a început să chicotească. Charlie a pufnit.

— Și casetofonul meu? a întrebat Kristy.

Mary Anne le-a demonstrat cum funcționa alarma de la ușa din spate, de data aceasta cu volumul micșorat.

— Ingenios, a subliniat domnul Watson.

— Se pare că David Michael este în siguranță cu tine, a spus doamna Thomas.

Mary Anne a încuviințat dând din cap. Știa că se făcuse roșie ca focul în obraji.

— Ai putea să începi o nouă afacere pe cont propriu, a spus Sam. „Sistemele de protecție infailibile ale lui Mary Anne”.

Mary Anne se înroșea din ce în ce mai tare.

— Vino, a spus Kristy după ce doamna Thomas i-a dat banii lui Mary Anne. Te conduc până acasă. Și chiar asta a făcut.

CAPITOLUL ZECE

Probleme cu băieții.

Până acum, cele patru membre ale Clubului Bonelor reușiseră să discute subiectele legate de băieți în afara întâlnirilor.

Asta până la ședința de luni, 27 octombrie. Atunci, am încercat să dezbatem dificultățile întâmpinate în calitate de bone, dar subiectul băieților nu contenea să apară în discuție. Kristy a început.

— Știți ce mi-a făcut Alan Gray astăzi? ne-a întrebat ea, cu o expresie dezgustată.

— Ce te-a făcut să te gândești la Alan Gray? am întrebat-o. Noi tocmai vorbeam despre Charlotte Johanssen.

— Orice lucru mă face să mă gândesc la el, a mărturisit Kristy, ridicând brațele în aer. Tot timpul mă sâcâie! În fiecare secundă, în fiecare zi!

— Dar chiar în momentul ăsta nu te deranjează, a observat Mary Anne.

— Ba da. El mă sâcâie prin simpla lui existență. Alan Gray e îngrozitor ori de câte ori se află în preajma mea, și nu mă pot gândi decât la el.

— Și azi ce ți-a făcut? s-a interesat Stacey.

— Mi-a ascuns tema la matematică, și atunci când mi-a venit rândul să o predau și n-am găsit-o, a sărit de pe scaun și i-a spus domnului Peters: „Scuzați-mă, dar știu ce s-a întâmplat cu fișa lui Kristy. Fratele ei mai mic a înghițit-o. Kristy nu i-a dat de mâncare la micul dejun, și săracul murea de foame”.

Am chicotit.

Kristy s-a întors înspre mine, săgetându-mă cu privirea.

— Bine, îmi pare rău, dar mi s-a părut amuzant.

— Doar ți s-a părut!

— Of, Kristy, am spus râzând. Calmează-te!

— Nu e doar asta, a continuat ea. (Eu mi-am dat seama că, în momentul acela, Kristy era hotărâtă să fie supărată.) Cred că lucrurile se înrăutățesc tot mai mult. Vineri, mi-a ascuns pantofii. Joi, mi-a spus „prichindel schilod” în fața întregii clase, și de două ori săptămâna trecută l-am prins cotrobăindu-mi

dimineața în bancă. În fiecare zi face câte ceva. Nu se oprește deloc.

— De ce nu vorbești… cu Sam despre asta? a sugerat Stacey.

— Cu *fratele* meu, vrei să zici? În niciun caz. În plus, n-ar înțelege niciodată. E înnebunit după fete. Ar fi trebuit să vedeți pe cine, sau mai bine zis *ce,* a dus la film în oraș vinerea trecută. E o boboacă de liceu cu părul făcut țepi, vopsit în galben și cu chestii verzi la capete, care poartă, pe deasupra, și niște mănuși scurte din dantelă, cu vârfurile de la degete tăiate. Acum, ce rost are să porți mănuși dacă…

Kristy a încetat să vorbească când și-a dat seama că noi trei ne holbam la ea.

— Ce-i? Ce este? a întrebat ea în cele din urmă. Apoi a observat că Stacey, care stătea pe patul meu, se uita cu tristețe în jos, la mâinile ei.

— Sam a scos o fată de liceu la film? a întrebat ea încetișor.

— Da, eu… O, nu! Stacey, îmi pare rău! Kristy uitase cu desăvârșire că Stacey făcuse o pasiune pentru Sam. Sunt sigură că nu înseamnă nimic. El chiar este interesat de tine. Pe cuvânt.

— Și-atunci ce-i cu fata aia…

— Tamara? Adică, de ce a dus-o la film? Sincer, nu știu. Dar era atât de ciudată, încât știu că Sam n-o va lua niciodată în serios. Sunt ferm convinsă. Cred că a ieșit cu ea doar ca să o calce pe mama pe bătături.

— Credeam că mă place pe mine, a spus Stacey.

— Chiar te place, a asigurat-o Kristy.

— La ce te referi când spui că era ciudată? a întrebat Stacey cu precauție.

— Păi, în primul rând, avea părul vopsit în verde pe la vârfuri. Apoi din cauza hainelor. Hainele ei erau pur și simplu… ciudate.

— Ca ale mele? am întrebat eu bănuitoare.

— A, nu! Nu există nicio asemănare între hainele voastre, a spus Kristy în timp ce se înroșea la față. Absolut *nicio* asemănare.

I-am aruncat o privire lui Stacey. Pentru prima oară de când o cunoșteam, nu mi s-a mai părut atât de puțin sofisticată. De fapt, parcă semăna cu o fetiță pierdută. Două lacrimi îi alunecau încet pe obraji.

— O, nu! Te rog să nu plângi! a exclamat Kristy.

Mary Anne a sărit în picioare de unde stătea pe podea și s-a

așezat lângă Stacey. Ea nu suportă să vadă oameni supărați.

Tocmai atunci a sunat telefonul, și m-am grăbit să răspund. Era domnul Willis, care locuiește puțin mai jos pe strada noastră. Mai avusesem odată grijă de copiii lui.

— Da? am întrebat eu mirată. Sâmbăta aceasta? Sigur, sigur, la ora opt seara... sigur. Voi fi acolo. Am închis telefonul și am notat programarea în registru.

Când am ridicat privirea, toată lumea se holba la mine, inclusiv Stacey. Era rândul meu să aflu cu ce am greșit.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Vrei să zici c-ai acceptat pe loc programare? a întrebat Kristy.

Am simțit că mi se taie respirația.

— Da, am șoptit.

— Dar, Claudia, știi care este regula.

Sigur că știam. Doar că uitasem.

— Trebuia să discut înainte cu voi.

Kristy a aprobat din cap.

— Sâmbătă sunt liberă.

— Și eu sunt, a adăugat Mary Anne.

— Of, am suspinat.

— Eu nu sunt liberă, a adăugat Stacey, dar mi-ar fi plăcut să mă întrebi. N-aveai de unde să știi că sunt ocupată.

— Îl sun imediat înapoi, am propus. Luați una dintre voi programarea.

— Nu! a protestat Kristy. Ne-am da de gol cât de dezorganizate suntem. Mergi tu de data asta. Dar vreau să știu ceva: cât de des primești apeluri pentru club și accepți programări fără să te consulți mai întâi cu noi?

— Ah, păi, nu prea des. Adică, aproape niciodată. Doar... o singură dată.

— Atunci când ai fost la familia Newton?

— Bine, de fapt, de două ori.

— Sau atunci când ai avut grijă de Charlotte? a insistat Stacey.

— Bine, fie! De trei ori!

— Claudia! a exclamat Kristy.

— N-o fac intenționat! am răbufnit. Sincer, nu încerc să vă trag pe sfoară, fetelor!

— Noi n-am vrut...

— Doar că am atâtea pe cap în ultima vreme!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Mary Anne.

— Petrecerea de Halloween este la doar patru zile distanță și nu cred că Trevor a aflat măcar cum mă cheamă.

— Uau, a spus Stacey, plină de compasiune. Nu mi-am dat seama că situația este atât de gravă.

Am încuviințat din cap.

— Cred că nu mai există nicio speranță!

— Ba da! Trebuie să fie! a strigat Mary Anne dintr-odată.

— Acolo unde mai este timp, există și speranță! Și mai ai patru zile la dispoziție. Se poate întâmpla orice în patru zile.

— Cred c-ar trebui să vorbești cu el, a spus Kristy.

— *Eu* cred c-ar trebui să-l inviți la petrecere, a fost de părere Stacey.

Am suspinat.

— Nici nu se pune problema! Doar nu e Ziua Sadie Hawkins[8]. Nu pot ruga un băiat să mă însoțească.

— La New York, făceam asta tot timpul.

— Ei bine, aici nu suntem la New York. Suntem în orășelul Stoneybrook. Și nu îl voi invita pe Trevor Sandbourne la petrecerea dansantă de Halloween.

— Îți este teamă, a spus Stacey.

— Ai dreptate.

— Poate și Trevor e speriat.

— Crezi? El *este* sensibil…

Înainte ca Stacey să apuce să răspundă, telefonul a sunat din nou.

— *Răspund eu,* a zis Kristy cu subînțeles, întinzându-se după receptor. Alo?… Bună ziua, domnule Newton. Unde sunteți? La birou?… Îhm… O!… Vai!…

— Ce-i? am întrebat.

Kristy mi-a făcut semn să tac.

— Acum? am auzit-o spunând. Dar credeam că bebelușul vine abia peste trei săptămâni… Aha!… Îhm… Jamie v-a sunat? Habar n-am avut că știe să folosească și telefonul… Da… Bine… Sigur, vom fi acolo. La revedere.

— Copilul? a țipat Mary Anne. Deja s-a născut?

— Bănuiesc că da, a fost de părere Kristy. Domnul Newton a

[8] Zi denumită după un personaj de benzi desenate, în care femeile îi invită pe bărbați la dans; sărbătorită în școli și colegii, în Statele Unite ale Americii și Canada (n. red.).

spus că Jamie tocmai l-a sunat la birou și i-a cerut să se ducă acasă. Când domnul Newton a întrebat dacă se naște copilul, Jamie a spus că da!

— Vaiii! Nu-mi vine să cred, am strigat.

— Așa că domnul Newton a zis că, probabil, o să aibă nevoie de una dintre noi să stea cu Jamie diseară. Dacă se întoarce târziu de la spital, atunci cred că Jamie ar putea rămâne la noi peste noapte. A mai dormit o dată, cu ceva timp în urmă. Domnul Newton ne va suna imediat ce ajunge acasă.

— Doamne! Sper că soția lui este bine, a spus Stacey. Vreau să zic, dacă e să ne gândim că l-a rugat pe Jamie să sune la domnul Newton și că bebelușul se naște mai devreme!

— Mda, ai dreptate, am aprobat eu.

Pentru o clipă, uitaserăm de băieți.

— Există bebeluși care se nasc cu trei săptămâni mai devreme? am întrebat.

Celelalte membre ale Clubului Bonelor au ridicat din umeri.

— Nu știu, a spus Mary Anne.

— Odată, am auzit despre un copil care s-a născut cu trei *luni* înainte de termen, a adăugat Stacey. Practic, a trebuit să stea internat la spital o eternitate, dar acum este bine.

— Și David Michael s-a născut cu două săptămâni mai devreme, a spus Kristy, și a fost foarte mărunțel. Medicii l-au ținut în spital trei zile în plus, ca să mai câștige câteva grame în greutate, dar și el a fost bine după aceea.

— Știți ceva? a intervenit Mary Anne. Eu nici nu știu dacă m-am născut mai devreme, mai târziu sau la termen. Tata nu vorbește niciodată cu mine despre chestii de genul ăsta, înțelegeți ce vreau să spun: ce-am făcut când eram copil etc. În momente din astea, mi-aș dori să am o mamă. Pun pariu că ea ar vorbi despre asemenea lucruri.

Pentru o clipă, nimeni nu a spus nimic. Am observat că Stacey se uita cu compasiune la Mary Anne. Stacey mi-a spus odată că și-ar fi dorit să o cunoască mai bine, dar Mary Anne este încă puțin timidă când se află în compania lui Stacey.

Atunci, Kristy a rupt tăcerea (ca de obicei) și a salvat ziua.

— Știi ceva? a spus ea întorcându-se spre Mary Anne. Ar trebui să o întrebi pe mama mea chestii din astea. Sau întreab-o pe doamna Kishi sau pe Mimi. Pariez că ele știu câte ceva, deoarece am crescut împreună. Mama mi-a spus odată că,

atunci când eram foarte mici și aveam în jur de un an, părinții noștri au format un grup de joacă, astfel încât să putem sta cu alți copii de vârsta noastră, iar ei să poată vorbi despre creșterea copiilor și alte lucruri. Cu siguranță ne cunosc pe toate trei îndeajuns de bine.

— Serios? s-a mirat Mary Anne. Poate c-am s-o întreb pe una dintre ele... într-o zi.

Telefonul a început să țârâie.

— Domnul Newton! a strigat Kristy în timp ce se ducea să ridice receptorul. Clubul Bonelor, a spus ea pe un ton oficial, și mi-am dat seama că uitasem de introducerea asta, mai devreme. O altă aluzie la adresa mea.

Kristy a încuviințat din cap înspre noi ca să ne dea de înțeles că la telefon era domnul Newton. Noi îi urmăream fiecare grimasă.

— A fost? a întrebat ea, cu o mină dezamăgită pe față. Aha... aha... Sigur, înțelegem. De fapt, mă bucur că bebelușul nu vine mai devreme. E mai bine pentru el – sau pentru ea – să vină la timp... Așa este, da. Nicio problemă. Bine, ne vedem curând. La revedere. Kristy a închis telefonul.

— Alarmă falsă? am întrebat.

— Se poate spune și așa. Kristy a început să chicotească.

— Ce-i așa de amuzant?

— Doamna Newton e bine mersi. Nici ea n-avea habar că Jamie știe să folosească telefonul. Doar știți și voi că Jamie mereu își dorește să stea de vorbă cu tatăl lui și că în fiecare zi îl așteaptă să vină acasă de la serviciu.

Am încuviințat dând din cap.

— Ei bine, astăzi s-a săturat să mai aștepte, s-a dus la telefon și l-a sunat. Doamna Newton îl învățase cum să formeze numărul, în caz de urgență, numai că domnul Newton nu știa asta. Oricum, Jamie i-a spus domnului Newton că dorește ca el să vină acasă – pentru că asta își dorește mereu –, domnul Newton a întrebat dacă bebelușul este pe drum, iar Jamie a răspuns că da (evident că era așteptată sosirea unui copil în familia lor), și de acolo marea confuzie.

Am izbucnit toate în râs.

— Va fi destul de interesant când se va naște copilul cu adevărat, a spus Mary Anne.

— Ar fi destul de interesant dacă Trevor m-ar invita la

petrecere, am adăugat. Apoi am oftat cu năduf.

Dacă aș fi știut ce avea să se întâmple în acea noapte, poate nu m-aș fi obosit să suspin după Trevor. Problema legată de Trevor era minoră în comparație cu celelalte care urmau să apară.

CAPITOLUL UNSPREZECE

După cina din acea seară, era rândul lui Mimi să mă ajute la teme.

— La mate am cele mai multe teme, i-am spus îmbufnată în timp ce ne așezam la masa din bucătărie. Vom da un test joi, iar domnul Peters ne-a dat probleme de recapitulare. În plus, mi-a cerut să fac și ceva în plus. Doar mie, Mimi. Nimănui altcuiva nu i-a mai cerut, am mormăit.

— Și în ce constă această muncă, draga mea Claudia?

— Să învăț pe de rost tabla înmulțirii. Domnul Peters știe că sunt ajutată la teme și mi-a spus să repet în seara asta. Trebuie să repetăm împreună de două ori tabla înmulțirii. De două ori! Plictisitor, plictisitor! N-am mai făcut asta din clasa a patra.

— Este doar o recapitulare, Claudia mea. Te ajută să reții mai bine. Când știi tabla înmulțirii uite așa (Mimi a pocnit din degete), matematica ți se va părea floare la ureche.

— Orice, numai să calculez mai repede.

Mimi a zâmbit.

— În regulă. Vom trece prin teancul de carduri. Ele nu sunt așezate în ordine. Mimi a ridicat un card. Șase ori șapte.

— Patruzeci. Adică patruzeci și doi.

— Opt ori trei.

— Douăzeci și patru.

— Foarte bine.

Parcurseserăm cam jumătate dintre carduri când a sunat cineva la ușă. Mimi știa că am nevoie de o pauză.

— Ce-ar fi să deschizi tu, Claudia mea?

Am sărit în picioare. Când am ajuns la ușă, am aruncat înainte o privire pe fereastră, ca să văd cine sună, și am fost surprinsă să-i văd pe domnul și pe doamna Goldman în fața ușii. Ei sunt mai în vârstă, nu au copii și călătoresc mult, deci nu îi vedem prea des. Din câte îmi aminteam, nu ne vizitaseră niciodată fără să sune în prealabil.

— Mamă! am strigat în timp ce desfăceam lanțul de la ușă. Tată! Este familia Goldman! Bună ziua, le-am spus, deschizând ușa.

— Claudia, dragă, a exclamat doamna Goldman. Îl ținea pe soțul ei de braț și părea absolut îngrozită.

— Ne pare rău că vă deranjăm, a spus domnul Goldman.

Părinții au apărut în spatele meu.

— Eileen, Arnold, a spus mama. Vă rog să intrați. S-a întâmplat ceva?

Soții Goldman au pășit în antreu.

— Am crezut c-am fost jefuiți, a spus domnul Goldman, agitat. Am ieșit în oraș să luăm cina și, când ne-am întors, am găsit ușa întredeschisă…

— Sunt sigură c-am lăsat o lumină aprinsă în living, a spus doamna Goldman cu ochii în lacrimi, dar acum este întuneric în casă.

Inima a început să-mi bată mai repede. Bubuia atât de tare, încât aveam senzația că îmi zvâcnesc urechile.

— Ne-a fost frică să intrăm în casă, a spus domnul Goldman. Își mototolise pălăria în așa hal, încât abia mai ghiceai ce este.

— Ne bucurăm că ați venit la noi, a spus mama. Cred că ați procedat înțelept că nu ați intrat în casă. Nu se știe niciodată. Mama a bătut-o încetișor pe braț pe doamna Goldman.

— Voi suna la poliție, a spus tata.

— Iar eu am să vă pregătesc un ceai, a adăugat Mimi, care ni se alăturase.

Doi polițiști s-au prezentat rapid, înainte ca Mimi să aibă măcar șansa de a servi ceaiul. Au ascultat povestea soților Goldman, apoi au plecat să verifice casa. Când s-au întors, unul a spus:

— Ei bine, mă tem *ați fost* jefuiți. Este puțină dezordine la etaj. Cu toate acestea, intrusul sau intrușii au plecat acum. Vă puteți întoarce acasă în siguranță.

Domnul Goldman a dat din cap.

— Spuneți-mi, domnule, a adăugat tânărul polițist, s-a întâmplat ceva neobișnuit astăzi? Un apel telefonic ciudat, ceva de genul acesta?

Domnul Goldman a clătinat din cap.

— Nu, nu-mi…

Dar soția l-a întrerupt.

— Așteaptă. Am primit un telefon ciudat, Arnold. Două, de fapt. S-a întâmplat atunci când lucrai în pivniță. S-a întors către polițiști și le-a relatat: Are o magazie de lemne acolo. După-

amiaza târziu a sunat telefonul. Când am răspuns, am spus „Alo” de două ori și apoi cel care a sunat a închis. Scena s-a repetat din nou după o jumătate de oră.

Simțeam că mă holbam la ei din ce în ce mai tare.

— Autorul Apelurilor Fantomă, am îngăimat.

Tânărul polițist m-a țintuit cu privirea. Apoi i-a făcut un semn abia perceptibil din cap partenerului său.

Ei bine, după cum vă puteți imagina, a trebuit să mă pun imediat pe dat telefoane și să încep să le spun oamenilor despre Fantomă. Prima persoană pe care am sunat-o a fost Stacey. Aproape că am auzit cum i-a căzut maxilarul.

— Ce-a furat hoțul? a țipat ea.

— Un colier de perle și o broșă de aur. Ambele foarte valoroase. Broșa era o antichitate.

— Dar nu înțeleg, a spus Stacey. De unde știa el despre bijuterii?

— Habar n-am. Polițiștii mi-au zis totuși un lucru interesant.

— Ce anume?

— Au spus că nu sunt siguri că acest jaf se potrivește modului de operare al Fantomei. Au spus că e posibil să fie vorba despre un tipar de acțiune copiat. Știi, se poate să fi fost un punker local care a vrut să obțină rapid bani gheață și să-și acopere urmele deghizându-și infracțiunea după modelul Fantomei. Polițiștii au mărturisit cât de surprinși au fost să vadă că Fantoma a acționat într-un cartier ca al nostru.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că, de obicei, dă spargere la milionari.

— O!

După ce am vorbit cu Stacey, i-am dat telefon lui Kristy și i-am transmis veștile. M-a asigurat că o va suna ea pe Mary Anne. Apoi, Mimi mi-a cerut să mă întorc la temele mele. Aproape terminaserăm cu cardurile, când a sunat telefonul. Mimi a răspuns, după care mi-a întins receptorul.

— Este Kristy. Vă rog să vorbiți doar câteva minute.

— Bine. Mulțumesc, Mimi, am spus zâmbind în timp ce luam receptorul din mâna ei. Mimi este singura care îmi permite să primesc apeluri telefonice în timp ce îmi fac temele.

— Claudia, a spus Kristy, fără să-mi răspundă la salut, avem o mare problemă.

— Ce anume? am oftat eu.

— Niciodată n-ar fi trebuit să-i spun lui Mary Anne despre Goldmans, deși ar fi aflat oricum.

— Ce s-a întâmplat?

— I-a spus tatălui ei despre jaf și el i-a interzis să mai accepte programări ca bonă, până când îl vor prinde pe Fantomă.

— O, nu!

— Și are trei programări săptămâna asta.

— O, nu!

— Mda. De fapt, cred că tatăl ei este supărat c-a vorbit la telefon după cină și că nu și-a făcut temele. Doar știi ce regulă stupidă are.

— Știu.

— Una peste alta, trebuie să-i ținem locul. Voi convoca o întâlnire de urgență a Clubului Bonelor pentru mâine, în timpul pauzei.

— Bine. Ne vedem la școală. Am închis.

După ce mi-am terminat temele, Mimi a urcat cu mine în cameră și mi-a mai pozat puțin pentru portretul ei. Îi pictam ochii, care erau partea cea mai dificilă pentru mine. Când Mimi mă privește, văd tot felul de lucruri exprimate în ochii ei. Îmi doream foarte tare să transpun ce vedeam și pe pânză, însă era dificil.

— Cum vă înțelegeți tu și Janine? m-a întrebat Mimi, amintindu-mi de conversația pe care o purtaserăm data trecută când pozase pentru mine.

— La fel, am spus.

— Știi, draga mea Claudia, pentru ca lucrurile să se schimbe, *tu* trebuie să le schimbi. O să ajungeți bătrâne ca mine dacă vă așteptați ca alții să schimbe lucrurile care nu vă sunt pe plac.

M-am gândit la asta. M-am gândit la vremurile în care Janine încercase să stea de vorbă cu mine și o alungasem. M-am gândit la vremurile în care fusesem supărată pe ea și refuzasem să-i mărturisesc din ce motiv. Dar tot ce i-am spus lui Mimi a fost:

— Când o să fiu bătrână, sper să semăn cu tine.

Mimi mi-a zâmbit. Am adăugat niște raze de lumină în pupilele lui Mimi, și ai fi zis că erau chiar ochii ei.

∴

A doua zi, școala vuia despre jaful de la familia Goldman. Vorba se împrăștiase repede. A fost sau n-a fost Fantoma? Oare venise Fantoma într-adevăr la Stoneybrook? Părinții noștri

trebuiau să cumpere sisteme de alarmă sofisticate? Era necesar să depozităm obiectele de valoare în seifuri, la bancă?

Singurul lucru asupra căruia toată lumea căzuse de acord a fost acela că, dacă tâlharul era cu adevărat Fantoma, nu aveam de ce să ne facem griji *pentru noi.* În mod obișnuit, el dădea lovitura doar când o casă era goală și nu rănise niciodată pe nimeni. Nimeni nu-l văzuse.

În timpul orei de matematică am încercat să pun la cale un plan de acțiune în privința lui Trevor Sandbourne. Era marți. Petrecerea dansantă de Halloween avea loc vineri, peste nici trei zile. Știam că nu aș fi în stare, așa cum sugerase Stacey, să-l invit eu la petrecere, dar puteam încerca să-i atrag atenția, să-l fac să mă observe.

La prânz, mi-am cumpărat mâncare caldă – chiftele, fasole verde și piure de cartofi, toate constituind elemente perfecte pentru o sculptură alimentară. La desert ce era? Jeleu roșu cu fructe, ce altceva? Când mă îndreptam spre masa unde stăteau Stacey, Dorianne, Emily și băieții, am observat că Trevor se afla la doar câteva mese distanță de ei.

„Aha!” mi-am zis. „Pot să fac ceva ca să-i atrag atenția lui Trevor”. Am decis să merg pe scurtătură până la masa mea, ceea ce presupunea să mă strecor pe lângă Trevor. Puteam să-l salut când treceam pe lângă el.

M-am apropiat, cu degetele încleștate pe tavă. Trevor stătea în capul mesei. M-am strecurat prin spatele lui și, exact atunci, copilul așezat în spatele lui Trevor s-a ridicat brusc. Eu m-am dezechilibrat, iar farfuria cu jeleu a alunecat de pe tavă și a aterizat direct în poala lui Trevor. Foarte încet, el s-a uitat la ea, apoi la mine, în timp ce jeleul roșu se prelingea încet pe jos.

Fața lui s-a făcut roșie ca jeleul. Simțeam că și eu sunt roșie ca racul.

Dar habar n-aveam ce era de făcut. Toți elevii de la masa lui Trevor se holbau la mine. O mulțime de alți ochi se holbau la mine. În cele din urmă, mi-am echilibrat tava pe un genunchi, i-am întins șervețelul lui Trevor și-am spus:

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Apoi am fugit spre scaunul gol de lângă Stacey. M-am prăbușit pe el și mi-am îngropat fața în mâini. Îmi este așa de rușine, am șoptit. Încă se mai uită lumea la mine?

Stacey a aruncat o privire prin cantină.

— Nu. Se uită la Trevor cum își curăță pantalonii. Apropo, ai lăsat farfuria cu jeleu în poala lui.

— O, nu! O, nu!

— Bună schemă, Claudia! a exclamat Rick.

— Exact, asta, da, coordonare, a adăugat Howie.

— Tăceți, băieți! le-am spus eu. Încă eram roșie în obraji.

— Ooo, *touché*! a zis Pete.

Sincer, băieții pot fi atât de agasanți! Ei bine, unii băieți chiar sunt enervanți. Rick, Howie și Pete probabil că urmau să tot pomenească episodul ăsta, până la absolvirea liceului. Poate până la sfârșitul vieților noastre.

Am decis că voi încerca să pictez un tablou care să exprime sentimentul de stânjeneală. Culoarea principală ar fi roșul.

M-am bucurat că aveam o întâlnire de urgență a Clubului Bonelor, deoarece în felul ăsta uitam că tocmai ratasem șansa cu petrecerea dansantă de Halloween și că urma să stau acasă, așa cum făceau Kristy și Mary Anne, de obicei, vineri seara. *Lor* nu le păsa dacă vor merge la dans, dar mie chiar îmi păsa. (Stacey, din câte știam, urma să fie invitată la petrecere de Pete. Pete îi spusese lui Rick, care îi spusese lui Howie, care îi spusese lui Dorianne, care îmi spusese mie. Și Dorianne, și Emily aveau să meargă.)

Kristy le-a adunat pe membrele clubului sub un coș de baschet abandonat, de pe locul de joacă. Dar Kristy nici n-a apucat să deschidă gura, că Mary Anne a luat cuvântul:

— Vreau doar să vă spun că îmi pare rău. Este vina mea. V-am creat probleme și mă simt groaznic.

— Nu ești tu de vină, ci tatăl tău, a spus Kristy.

— Știu, dar voi trei trebuie să preluați toate programările.

— Nu-ți face griji, a spus Stacey.

— Chiar nu trebuie să-ți faci, am adăugat. Fiecare afacere se confruntă uneori cu probleme. Mimi spune că rezolvarea problemelor întărește caracterul.

Mary Anne a zâmbit.

— Mimi are dreptate de obicei.

— Bine, a spus Kristy, frecându-și mâinile. Să trecem la treabă. A deschis registrul, pe care îl cărase sub braț. Hm! Mary Anne, tu trebuie să mergi la familia Marshall o oră în această după-amiază, apoi la Claire și Margo Pike, și apoi, să ai grijă de Charlotte Johanssen sâmbătă dimineață, nu?

— Exact.

— Haideți să vedem. Astăzi de regulă e rândul meu să stau cu David Michael, dar am făcut schimb cu Sam, deoarece Claudia și cu mine mergem la familia Newton începând cu ora cinci. Dacă doamna Marshall are nevoie într-adevăr de cineva de la trei și jumătate până la patru și jumătate, aș putea să merg eu.

— OK! a spus Mary Anne. Atunci lăsați-mă pe mine să iau registrul și să țin evidența. Oricum este sarcina mea.

Kristy i-a înmânat caietul.

— Așa deci! a spus Mary Anne. Hai să ne îngrijim și de familia Pike. Claudia, tu nu ai nicio programare mâine.

— Nu, dar am curs de pictură.

— Ah, da!

— Aș putea să lipsesc, am spus eu fără tragere de inimă.

— Voi lua eu programarea, Mary Anne, s-a oferit Stacey.

— Dar trebuie să stai cu Charlotte.

— Nu, nu mai e nevoie. Dr. Johanssen m-a sunat aseară ca să anuleze. N-am apucat să notez în registru.

— Grozav. Bine, familia Pike este asigurată. Atunci ne mai rămâne Charlotte pentru sâmbătă. Dar cum se face că doamna Johanssen a anulat programarea de mâine? Poate o va anula și pe cea de sâmbătă.

— Nu cred, a spus Stacey. A renunțat la programare deoarece i s-a anulat o ședință la serviciu. Dar asta nu va afecta sâmbăta.

Mary Anne a suspinat. Apoi și-a lăsat din nou privirea în registru.

— Claudia?

— Sigur, o să merg eu să am grijă de Charlotte.

Mary Anne a închis caietul.

— Mă tot gândesc, a spus ea hotărâtă, să nu mai fac parte din Clubul Bonelor.

— *Cum*? Kristy, Stacey și cu mine am strigat la unison.

— Nu este corect, a continuat Mary Anne. Cine știe cât timp va trece până când vor prinde Fantoma. Tata ar putea să-mi interzică să fiu bonă ani de zile de-acum încolo.

— Dar… dar… a spus Kristy.

— Hei, am o idee! am strigat. De ce nu rămâi secretară a clubului? Vei putea astfel ține evidența cererilor și programărilor cu foarte mare precizie. Nimeni altcineva nu are cum să facă o treabă mai bună decât tine.

— Păi… a spus Mary Anne. Dar nu voi câștiga niciun ban. S-ar putea să nu-mi pot plăti cotizația de membru.

— Să nu ne facem griji pentru asta acum, a spus Kristy.

— Bine, am adăugat. Noi, bonele, trebuie să fim unite. La bine și la rău.

— În vremuri cu Fantome și pene de curent, a spus Stacey.

— Prin foc și inundații, a spus Kristy. Ne-am pus brațele una în jurul celeilalte și ne-am îndreptat spre clădirea școlii exact când a sunat clopoțelul.

CAPITOLUL DOISPREZECE

În acea după-amiază, Kristy și cu mine am început una dintre cele mai înfricoșătoare experiențe din cariera noastră de bone. Mama lui Jamie Newton ne sunase acum două săptămâni, pentru că avea nevoie de o bonă în acea seară. Mai era un clenci aici: Jamie nu era singurul copil care avea să fie acasă, la familia Newton. Verișorii lui sălbatici se aflau în vizită. Mai fusesem odată la ei, tot singură, și, după experiența aceea, i-am spus doamnei Newton că va avea nevoie de două bone, mai ales că programarea cuprindea ora cinei, când copiii trebuiau hrăniți.

Verișorii lui Jamie erau Rob, Brenda și Rosie. Rob, cel mai mare dintre ei, avea opt ani; Brenda avea cinci, iar Rosie, trei. Era greu să-i ții pe toți în frâu. Rob ura fetele (inclusiv bonele), Brenda era mofturoasă și Rosie, gălăgioasă. De fapt, cu *toții* erau gălăgioși. Data trecută când fusesem bona lor, copiii au sărit și au alergat în jurul livingului, fără să le pese de ce le spuneam să facă. În cele din urmă am reușit atunci să-i calmez, dar tot nu așteptam cu nerăbdare seara aceea, deși lucrurile urmau să fie diferite acum, că avea să fie și Kristy acolo.

Am ajuns la domiciliul familiei Newton la ora cinci și locul era deja vraiște. Adulții, părinții lui Jamie împreună cu domnul și doamna Feldman (părinții lui Rob, Brenda și Rosie), încercau să se pregătească de plecare, dar trei dintre cei patru copii (cu excepția lui Rob) plângeau, doamna Feldman nu găsea sandvișurile pe care le cumpărase pentru cină, iar doamna Newton descoperise dintr-odată că haina ei cea bună nu îi mai cuprindea mijlocul.

— Ei, drăcie! a spus ea. Am purtat haina asta toată perioada cât am fost însărcinată cu Jamie. Pur și simplu nu înțeleg cum e posibil.

— Soro! a strigat doamna Feldman din bucătărie. Nu e nici urmă de sandvișuri în frigider. Și dacă ar fi, atunci sunt invizibile. Rosie, oprește-te. Nu știu de ce te-a lovit Brenda.

— Nu în frigiderul ăla. Le-am pus în cel de la subsol, i-a răspuns doamna Newton. Ia-l pe Jamie să-ți arate unde... Cu ce mă voi îmbrăca în seara asta? Nu pot să iau haina aia groaznică

de gravide, nu *la acest* cocktail party… Roger? a strigat ea către domnul Newton, care se afla la etaj.

— Mami! Jamie a intrat smiorcăindu-se în hol și a prins-o de mână pe mama lui. Nu vreau să merg la subsol cu mătușa Diane.

— Lasă, nu-i bai, soro! Le-am găsit… Brenda! *Oprește-te*! O necăjești pe sora ta!

Ei bine, lucrurile au continuat în stilul ăsta încă vreo cinci minute, dar, în cele din urmă, doamna Newton a găsit un șal pe care să-l poarte în locul hainei și, în mod miraculos, Jamie, Brenda și Rosie au încetat să mai plângă.

Adulții au plecat.

Kristy și cu mine ne-am uitat una la alta, apoi prin living, unde se aflau cei patru copii.

Ei se uitau la noi și noi, la ei. Rob și-a adunat surorile la un loc în timp ce Jamie continua să ne privească.

Dintr-odată, gașca s-a spart și copiii Feldman au început să alerge, să țipe și să sară în toate direcțiile, exact cum făcuseră și data trecută când stătusem eu cu ei. Atunci i-am ignorat o vreme, și, până la urmă, s-au potolit.

Dar Kristy a avut altă idee. Trebuie să vă amintiți că, deși mică de statură pentru vârsta ei, e tare băiețoasă și e obișnuită cu băieții și cu o familie mare.

Copiii familiei Feldman n-au apucat să alerge și să sară prin sufragerie mai mult de trei secunde, până să-și ducă Kristy degetele la gură și să fluiere tare. Sunetul a fost atât de puternic, că îți spărgea timpanele.

Feldmanii s-au oprit ca electrocutați.

— Ascultați aici! a strigat Kristy. Nu țipăm, nu alergăm și nu sărim în această casă – și vorbesc serios. A văzut că Rob dădea să spună ceva, așa că a adăugat: O mișcare greșită, și te bat de-ți sună apa-n cap! Acest lucru este valabil pentru toți. M-ați auzit?

Copiii Feldman au încremenit.

Jamie a făcut ochii mari, uitându-se neîncrezător la draga lui Kristy.

— E clar? a continuat ea.

Copiii Feldman au încuviințat în tăcere.

— Alte întrebări?

Rob a fost pe punctul de-a căsca gura din nou, apoi s-a gândit

mai bine și a preferat să ridice mâna.

— Da! a spus Kristy.

— Cum ai reușit?

— Ce anume?

— Cum ai fluierat din degete?

— Ah! Haide să-ți arăt. Dar dacă înveți cum să faci, să ții minte că acest stil de fluierat este pentru exterior, nu pentru interior. Ne-am înțeles?

— Da.

Kristy l-a dus pe Rob la subsol ca să exerseze fluieratul, în timp ce eu i-am condus pe cei trei copii mai mici în camera de joacă. Tocmai începusem cu ei una dintre activitățile preferate ale lui Jamie – coloratul unor imagini cu monștri, când a sunat telefonul.

— Răspund eu, am strigat către Kristy. M-am grăbit să ajung la bucătărie. Bună ziua, reședința Newton.

Nimic. Nu auzeam niciun sunet.

— Alo? am spus din nou.

Este amuzant cum uneori poți să te sperii de un fleac la fel de tare ca de un lucru real. Mâinile îmi tremurau când am pus receptorul la loc.

— Cine era? a întrebat Kristy.

— A greșit numărul, i-am răspuns neliniștită. Nu voiam să-i sperii pe copii, dar, având în vedere ce se întâmplase cu soții Goldman cu o seară înainte, brusc mi s-a părut că aveam îndeajuns de multe motive ca să fiu neliniștită.

În cel mai scurt timp, îi voi spune lui Kristy despre apelul primit. O jumătate de oră mai târziu, exact când aveam de gând să pregătesc cina, telefonul a sunat din nou.

Kristy urca pe scări cu Rob, care părea foarte mândru de el.

— De data asta răspund eu.

Am dat din cap și am urmat-o în bucătărie.

— Alo? a zis ea. Alo?

Mi-am dat seama imediat că era din nou unul dintre *acele* apeluri.

Kristy a închis telefonul, nervoasă. Am aruncat o privire în camera de joacă pentru a mă asigura că toți copiii erau ocupați.

— N-a răspuns nimeni? am întrebat-o pe Kristy.

Ea a clătinat din cap.

— Primul apel a fost la fel. Nu era vorba de nicio greșeală.

Kristy și-a mușcat buza.

— Tu ce crezi? mi-a șoptit. E timpul ca Fantoma să dea o nouă spargere?

Am ridicat din umeri.

— Crezi că Sam e cel care face farse cu telefoanele? Fratele lui Kristy avea o reputație destul de proastă. Și îi plăcea să ne pună pe noi, cele din Clubul Bonelor, la încercare din când și când.

— Posibil, a spus Kristy gânditoare. E destul de interesat de povestea asta cu Fantoma, dar nu prea e genul lui Sam să sune și să nu zică nimic. Lui îi place să-și lase amprenta, dacă înțelegi ce vreau să spun. De la el mai degrabă te-ai aștepta să sune și să spună pe o voce înfricoșătoare: „Buhuhuuu, Kristeee! Eu sunt Fantoma. Bubuhuuu, mai bine ți-ai ascunde inelul din plastic și lanțul cu amuletă, pentru că urmează să-ți fac o vizită”.

Atunci am zâmbit, în ciuda situației ciudate în care ne aflam.

— Uite cum facem. Dacă este Fantoma, suntem în siguranță, pentru că probabil nu va jefui casă, dacă se află cineva înăuntru.

— Poate că totuși va intra. A mai făcut-o și înainte. În afară de asta, nu sunt decât copii în casă. Poate își dă seama că…

— El nu-și poate da seama de nimic. Nici nu știe dacă este vreun adult acasă. Doar pentru că am răspuns la telefon nu înseamnă neapărat că…

Și, în acel moment mirific, telefonul a sunat a treia oară. Am smuls receptorul din furcă și am spus:

— Bună ziua… Alo? Apoi, cuprinsă brusc de inspirație, am strigat spre bucătărie: Hei, tată, iarăși se joacă cineva cu telefonul. Cred că…

Cel care a sunat a închis înainte ca eu să apuc să spun: „Cred că ar fi bine să sunăm la poliție”. I-am zâmbit neliniștită lui Kristy și am lăsat receptorul jos. Și ea mi-a zâmbit încordată.

— Păi, a spus ea repede, hai să servim cina. Pun pariu că le e foame copiilor.

— Vrea cineva să mănânce? am strigat înspre camera de joacă. Încă domnea liniștea acolo. Aproape că mi-a părut rău că trebuia s-o întrerup. Dar, una dintre responsabilitățile noastre în calitate de bone, în seara respectivă, era să-i hrănim pe Jamie și pe copiii Feldman.

— Sunt lihnit! a strigat Rob, sărind în picioare.

— Da! i-au ținut isonul și ceilalți. Și-au lăsat toți creioanele jos

și au fugit.

— Uau! am exclamat. Toată lumea se duce înapoi în cameră și-și pune creioanele și foile la loc.

— *Eu* n-am colorat, a protestat Rob.

— Tu poți să pregătești masa, i-am spus.

— Bine! a fost el de acord imediat.

În scurt timp, masa era pusă. Sandvișurile doamnei Feldman erau stivuite pe o farfurie în mijlocul mesei, paharele erau umplute cu lapte, iar Kristy și cu mine le împărțeam tuturor mere și portocale. A fost o cină simplă și toată lumea, inclusiv Kristy și cu mine, s-a arătat mulțumită.

De fapt, am fost atât de fericiți, încât vreme de câteva minute, am mâncat în tăcere. Nu s-au auzit decât ronțăieli, și mestecatul mâncării, și gâlgâitul laptelui băut de Jamie.

Dintr-odată, de afară s-a auzit un mic bubuit.

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Kristy deasupra sandvișurilor cu ton.

— Ai auzit ceva? am întrebat-o eu în șoaptă.

— Ai auzit ceva? a întrebat și Rob în acel moment.

— Ei, o fi fost vântul, i-am răspuns, dar vocea îmi tremura.

— În seara asta nu bate vântul, a spus el. Un alt bubuit, nu prea puternic. L-am auzit iar, a insistat el.

— Poate umblă vreun câine la tomberoanele de gunoi, a sugerat Kristy.

— Tomberoanele unchiului Roger sunt din plastic.

— Bine, am spus eu foarte curajoasă, atunci mă duc să verific cum stă treaba. Dar nu am ajuns mai departe de living (cu Kristy și Rob pe urmele mele) când am auzit niște zgomote distincte la una dintre ferestrele din față și am văzut o umbră luând-o la fugă, în întunericul care se lăsa.

— Ajunge! Până aici, am spus eu mai mult nervoasă decât înfricoșată. Eu sun la poliție. Și am făcut întocmai.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Femeia care a răspuns la telefon când am apelat la 112 a fost foarte drăguță și m-a ajutat. Evident, fusese instruită să calmeze oamenii care erau supărați.

— Bună ziua, bună ziua! am spus, dorindu-mi să pot șopti și striga în același timp.

— Da? a răspuns femeia. Cu ce te pot ajuta?

— Sunt bona unor copii, și cineva dă târcoale pe afară. A fost la fereastra din fața casei. Am primit și niște apeluri telefonice ciudate. Genul de apeluri în care cel care sună închide imediat după ce răspunzi.

— OK, a spus ea. E foarte bine că ai sunat. Cum te numești?

— Claudia Kishi, i-am răspuns.

— Și care este adresa casei unde te afli acum?

Mulțumită lui Kristy, eram dotată cu informațiile necesare. Aceasta era una dintre noile reguli de siguranță ale bonelor: Memorează întotdeauna adresa și numărul de telefon al clientului tău.

I-am dat adresa.

— Mulțumesc! a spus ea. Și dă-mi și numărul de telefon, în cazul în care trebuie să te sun înapoi.

I-am dat numărul.

— Foarte bine. O mașină este deja în drum spre voi. Se află la doar câteva străzi distanță și ar trebui să ajungă în cel mai scurt timp. Cu toate acestea, fiind vorba de cineva care dă târcoale, n-am vrea să-l speriem, așa că mașina echipajului de poliție va parca puțin mai departe de casă. Apoi, un ofițer va cerceta cu grijă curtea, în timp ce altul va veni la ușă să stea de vorbă cu voi.

— Bine, am spus, aruncând o privire nesigură pe geam. Era destul de întuneric afară. Cum voi ști că este un polițist la ușă?

— Bună întrebare. Pot să-ți spun că ești o bonă foarte isteață. Când sună la sonerie, întreabă cine este la ușă. Bărbatul se va identifica drept ofițer de poliție. Ușa are un lanț de siguranță?

— Da.

— Du-te și pune-l chiar acum!

— Kristy, du-te să pui lanțul la ușa din față, am șoptit.

Ea a luat-o la fugă imediat.

— Și după ce ofițerul s-a identificat, deschide ușa doar atât cât să vezi că are o legitimație, pe care ți-o va arăta, bine?

— Da! Mulțumesc. Ah! Sună cineva la ușă. Mulțumesc, mulțumesc, am spus în grabă. Și am închis.

Kristy era pe punctul de a deschide ușa.

— Așteaptă! Lasă-mă pe mine să mă ocup. Doamna mi-a spus ce să fac.

M-am îndreptat spre ușă, conștientă că Rob, Kristy, Brenda, Rosie și Jamie se înghesuiau în spatele meu. M-am bucurat că erau acolo. Aveam nevoie de prezența lor.

— Cine-i acolo? am întrebat.

— Ofițerul Drew.

După ce am verificat că lanțul era pus pe cant, am întredeschis ușa. Pe veranda familiei Newton se afla un bărbat în vârstă, îmbrăcat în costum de polițist, care avea o căpățână chelioasă ce strălucea în lumina felinarului. Arăta foarte simpatic, ca un bunic, și avea un aer oficial, dar nu părea să fie polițist. Cel puțin, nu așa îmi imaginam eu că arată unul. Oricum, mi-a întins legitimația și un fel de carte de identitate; limpede ca lumina zilei. I-am aruncat o privire peste umăr lui Kristy.

— Psst! Verifică-l și tu, am șoptit. M-am dat la o parte, și Kristy a privit prin deschizătură.

— Cine a făcut această plângere? a întrebat ea pe tonul unui om de afaceri.

— Cineva pe nume Claudia Kishi, a spus bărbatul foarte răbdător. Tu ești aceea?

— Nu, eu sunt, am spus din spatele lui Kristy. E-n regulă, Kristy. Lasă-l să intre. Am deschis ușa.

Și am avut cea mai mare surpriză a vieții mele.

Cu ușa larg deschisă, am văzut că mai erau doi oameni pe alee, în afară de ofițerul Drew. Unul din ei purta de asemenea uniformă.

Celălalt era Alan Gray!

Kristy a tresărit.

— Cine-i acela? a întrebat Rob.

Kristy și-a revenit repede și era gata să-l ia la bătaie pe Alan. La urma urmelor, erau vechi dușmani.

— Alan Gray, șobolan ce ești! Să te furișezi așa!

— Îl cunoști pe acest tânăr? a întrebat ofițerul Drew, cu un zâmbet pe buze.

— Normal că-l cunosc! a strigat Kristy. Numele lui este Alan Gray. Locuiește pe strada Rockville Court, este în clasa a șaptea la Școala Gimnazială Stoneybrook și este un...

Fața lui Alan de dezumfla mai repede decât un soufflé nereușit.

— În regulă, domnișoară, a spus ofițerul Drew. Am înțeles ideea.

— Unde l-ați găsit? am întrebat.

— În spatele tufișului de rododendron de pe una din laturile casei, a răspuns celălalt polițist. Apropo, eu sunt ofițerul Stanton.

— Salut, au spus Kristy, Rob, Rosie, Brenda și cu mine.

— Pot să vă iau puțin cascheta? l-a întrebat Jamie pe ofițerul Drew.

Acesta a zâmbit și i-a dat cascheta lui Jamie.

— Am putea intra un minut? Cred că avem de discutat câteva lucruri.

I-am aruncat o privire lui Kristy. Părea să scoată flăcări pe nări. Privirea ei cu siguranță ar fi putut să-l ardă pe Alan.

— Bineînțeles, am răspuns.

Kristy a făcut o față lungă la mine.

— Ei bine, *trebuie* să-i las să intre. Sunt de la *poliție*! i-am șoptit în timp ce Jamie și copiii Feldman s-au dat la o parte ca să le facă loc.

Ne-am așezat cu toții în living.

— Hei, copii, le-am spus eu micuților de care trebuia să avem grijă, dacă vă întoarceți la bucătărie acum și vă terminați cina, am să vă dau niște prăjituri-surpriză la desert.

— Ce sunt prăjiturile-surpriză? a întrebat Rob suspicios.

— Dacă vă spun, n-o să mai fie surpriză. Dar vei afla după ce termini de mâncat și dacă rămâi în bucătărie, am adăugat.

Copiii au fugit înapoi în bucătărie.

Alan, polițiștii, Kristy și cu mine ne-am uitat unii la alții.

Ofițerul Drew tocmai dădea să spună ceva când Kristy i-a luat-o înainte.

— Ia zi, Alan, spune tot. Tu ai fost la fereastra din față?

Am văzut o sclipire răutăcioasă în ochii lui Alan, indicând

faptul că era pe punctul de a spune „nu”. Apoi a aruncat o privire către ofițerul Stanton, care se uita fioros la el.

— Da, a recunoscut el.

— Ai sunat aici de trei ori în această după-amiază și ai închis când Kristy sau eu am răspuns la telefon? am întrebat.

Alan și-a lăsat ochii în pământ.

— Da.

— Nu cumva m-ai sunat odată și când eram la familia McLelland? (Asta era casa lui Watson.)

— Ba da, a îngăimat el.

— Și de câteva ori aici și în alte zile, și poate o dată sau de două ori când lucram pe Rosedale Road?

— Da. Alan vorbea deja doar în șoaptă.

— Dar de unde știai că voi fi în acele locuri?

— Și de ce ai hărțuit-o pe această tânără? a vrut să știe ofițerul Drew pe un ton atât de ferm, încât mi-a venit să-l felicit. Cred că încerca doar să-l sperie puțin pe Alan.

— Păi... Hm... la ce întrebare trebuie să răspund mai întâi? i-a întrebat precaut Alan pe polițiști.

— La a mea! a poruncit Kristy.

Ofițerul Stanton a ridicat din sprânceană. Am lovit-o pe Kristy în gleznă.

— Bine. Alan și-a umezit buzele. Tu mi-ai ușurat munca, a spus el.

— *Eu?* Cum așa? a răspuns Kristy.

— Cum? Păi, totul era notat în caietul ăla al tău.

— Ce caiet?... Vrei să spui, *registrul* clubului nostru?

— Bănuiesc că da. Chestia aia pe care ai început să o aduci la școală în fiecare zi. Eu o verificam în fiecare dimineață. Conținea tot felul de informații. Ore, adrese...

Kristy s-a lovit cu podul palmei peste frunte.

— ... și numere de telefon, a încheiat ea fraza în locul lui Alan.

Iar el a dat din cap.

— Alan, ești un șobolan! a explodat ea.

(Sunetele vagi și ronțăielile din bucătărie s-au oprit brusc.)

— Ești un șobolan imens, gigantic, împuțit...

— Bine, bine, să ne calmăm, domnișoară! a spus ofițerul Drew, întorcându-se către Alan. Cum reușeai să pui mâna pe registru în fiecare dimineață?

— Ăă... Păi, îl împrumutam. Din banca lui Kristy, când nu era

atentă. Adică, acel caiet era atât de îngrijit și ușor de citit.

(Mulțumită lui Mary Anne.)

— Știi că asta a fost o încălcare a vieții private? a întrebat ofițerul.

— Păi...

— Bine, bine, bine, a spus Kristy. Te uitai în caiet. Dar de ce voiai să mă sperii pe mine?

— Păi, a spus Alan din nou, n-am vrut asta. Am vrut... să te întreb ceva, dar pur și simplu n-am putut la școală... Mi-a lipsit curajul. Și *n-am putut* să te întreb la școală.

— Dar ai avut tupeul să ne furi registrul și să mă spionezi, ca să nu mai punem la socoteală trasul de păr, piedicile pe care mi le-ai pus, mâncarea de prânz pe care o furai și faptul că inventezi povești despre mine la ora domnului Peters.

— Fiule, a spus ofițerul Stanton cu o voce mai amabilă, ce-ai vrut de fapt să o întrebi?

Alan a mormăit ceva neinteligibil.

— Mai tare! i-a strigat Rob din bucătărie.

— Termină-ți sandvișul! am strigat, în schimb.

— Ce, Alan? l-a întrebat Kristy, pe un ton aproape politicos.

— Am vrut să știu dacă accepți să mergi cu mine la petrecerea dansantă de Halloween.

Dacă aș fi fost Kristy, mi-ar fi sărit ochii din orbite în clipa aia. Dar Kristy a spus doar:

— Oh, Doamne, asta-i *tot*? Normal că merg cu tine. Mulțumesc.

Și, în acel moment, au venit acasă soții Feldman și Newton. Se întorseseră mai devreme.

CAPITOLUL PAISPREZECE

N-are rost să mai adaug că atunci când au intrat în sufragerie, părinții au fost îndeajuns de surprinși să-și găsească copilașii vorbind cu doi polițiști și un băiat ciudat.

Doamna Newton a tresărit, și ofițerul Drew a sărit în picioare și a ajutat-o să ia loc pe un scaun.

— Totul este în regulă, doamnă, a spus el. Fetele au avut o mică problemă, dar au rezolvat-o cu bine. Copiii n-au pățit nimic.

— Slavă Domnului!

— Sunt în bucătărie, mănâncă, am adăugat. Ofițerul Drew a aruncat precaut o privire spre burta rotundă a doamnei Newton.

— Sigur vă simțiți bine, doamnă? a întrebat.

— Sunt OK, a spus ea cu respirația tăiată. Dar, Claudia și Kristy, ce s-a întâmplat aici?

M-am uitat la Kristy, sperând că va dori ea să explice.

— Este prietenul *tău,* am șoptit.

— *Tu* ai fost cea care a chemat poliția. Am tras încet aer în piept. Doamna Feldman se dusese la bucătărie să vadă ce fac copiii, dar soții Newton și domnul Feldman erau toți numai ochi și urechi.

— Ei bine, am început eu, am primit trei apeluri telefonice ciudate după ce ați plecat. Am ridicat receptorul, și de la celălalt capăt al firului nu s-a auzit nimic. Ea fel se întâmplase și cu soții Goldman înainte să fie jefuiți aseară. Apoi, în timpul cinei, am auzit niște zgomote afară, iar când am venit în living, era cineva la fereastră. Așa că am sunat la poliție.

— Ai procedat cum trebuie, a spus doamna Newton. Te-ai comportat în mod responsabil.

— Doar că acela care ne dădea târcoale s-a dovedit a fi *el* (am scuturat din cap spre Alan), care o spiona pe Kristy.

— Ei bine, n-aveai de unde să știi atunci, a spus domnul Newton.

— Cred c-ar fi mai bine să ne retragem acum, a propus ofițerul Drew, ridicându-se în picioare. Permiteți-mi să-mi iau cascheta înapoi. În acel moment, Jamie a venit în fugă în living

și i-a adus-o. Mulțumesc, tinere! Și *tu* (ofițerul s-a răsucit către Alan), vei veni cu noi.

Alan s-a făcut alb la față când a auzit. A înghițit cu noduri.

— Chiar trebuie?

— Alan a încurcat-o? a întrebat Kristy.

— Nu. Doar îl ducem acasă. Pe drum, vom purta o discuție despre confidențialitate și utilizarea corectă a telefonului. Poate să o considere un avertisment.

— Da, domnule, a spus Alan. Când ieșea pe urmele polițiștilor, a spus peste umăr: Ne vedem mâine la școală, Kristy. Pa, Claudia.

— Pa, l-am salutat și noi.

— A făcut rele, Kristy? a întrebat-o Jamie imediat ce ușa s-a închis.

— Doar un pic, a răspuns Kristy.

— Hei, primim prăjiturile-surpriză sau ce? Rob striga din bucătărie.

— Normal că da. Toți ați fost foarte cuminți.

Kristy și cu mine le-am pregătit copiilor desertul promis – prăjituri cu fulgi de ciocolată și câte o linguriță de înghețată deasupra. Se făcuse timpul de plecare. Întrucât era întuneric, domnul Newton s-a oferit să ne conducă, dar locuiam atât de aproape, încât i-am zis că vom merge pe jos. În plus, voiam să vorbesc cu Kristy.

— Deci? am spus când am ajuns pe trotuar.

— Ce-i?

— Ți-ai pierdut mințile? De ani de zile îl urăști pe Alan Gray. L-ai urât pentru tupeul pe care îl are. Așa ne-ai spus în urmă cu câteva săptămâni. Și, de când a început școala, luna trecută, n-am auzit decât că să-l ai pe Alan în banca din spatele tău e un ghinion la fel de mare ca și când ai avea un… un…

— Motan cu blana pleoștită?

— Da.

— Știu. Ei bine, asta doar pentru că Alan a dovedit în sfârșit ceva ce mama îmi tot spune de câțiva ani. Numai că eu n-am crezut-o până acum.

— Ce ți-a spus?

— Că băieții te tachinează pentru că te plac. Trebuie să recunosc că, uneori, încă mai cred că Alan este un fel de pușlama, și nu m-ar fi deranjat dacă dădea puțin de bucluc în

seara asta. Adică, să stea pe la fereastră și să ne sperie cu telefoanele alea… A meritat să se sperie, așa cum ne-a făcut și el nouă. Cu toate astea, închipuie-ți, Claudia, *mă place un băiat*! Kristy a făcut o pauză, apoi, oarecum confuză, a continuat: De altfel, *este* drăguț, în felul lui. Și cred că unele dintre lucrurile pe care le-a făcut au fost amuzante… dacă le privești dintr-un anumit unghi.

I-am zâmbit larg.

— Acum înțelegi și tu ce simțim Stacey și cu mine. De-aia stăm, la prânz, la masă cu băieții. Pentru că ne plac. Sau cel puțin nu ne urăsc. Și este destul de frumos să fii invitată la dans, nu-i așa?

Kristy a dat din cap, cu un aer rătăcit.

— Nu prea înțeleg toate astea, a rostit ea încet. Adică, cum o să-i explic lui Mary Anne? Și, o, Doamne, îți poți imagina ce-o să facă frații mei când o să mă vadă pregătindu-mă să merg la petrecere?

— Acum nu mai poți bate în retragere. Uite, peste două seri, toate acestea vor fi trecut. Cred că Mary Anne va înțelege. Iar Stacey și cu mine te vom ajuta să te pregătești înainte de petrecere. Deci nu-ți face griji.

Ajunseserăm la casele noastre.

— Mulțumesc, Claudia, a spus Kristy. Ne vedem mâine.

— Bine. Pa! Vocea mi-a sunat mult mai veselă decât mă simțeam. În timp ce traversam strada, nu mă gândeam decât la faptul că Emily și Dorianne mergeau la petrecerea de Halloween, Stacey probabil că se ducea și ea însoțită de Pete Black, și nu de Sam Thomas), lui Mary Anne nu îi păsa de Halloween, iar acum participa și Kristy. Doar eu nu mergeam. Băiatul care aș fi vrut să mă însoțească la petrecerea de Halloween nu știa nimic despre mine, cu excepția faptului că i-am răsturnat odată o farfurie cu jeleu în poală.

Am intrat în casă, am salutat-o pe Mimi, apoi pe părinți, și m-am dus în camera mea. Am închis ușa și m-am întins în pat. Intenționam să fiu deprimată o vreme, așa că am scos o caramea sărată din rezervele mele secrete aflate în borcanul cu creioane.

Mestecam, căzută pe gânduri, când cineva mi-a bătut la ușă. Nu prea voiam să vorbesc cu nimeni, poate doar cu Mimi.

— Cine e? am strigat.

— Janine.

Am gemut de durere. Mai bine aș fi stat de vorbă cu un șarpe decât cu Janine.

— Nu pot vorbi acum!

— Ar fi bine să vorbim. Este urgent.

— Of, bine. Intră. (Mimi ar fi fost mândră de mine.)

Janine s-a strecurat în camera mea, a închis ușa în liniște în urma ei și s-a suit în pat, la picioarele mele.

— Ce făcea poliția în casa familiei Newton? m-a întrebat.

Mi-am vârât o altă caramea în gură, înainte să o fi terminat pe prima.

— Dansa step, am reușit să spun.

— Claudia…?

— De unde ai știut că au fost acolo?

— Doamna Gordon m-a adus cu mașina de la universitate și am văzut mașina echipajului plecând de acolo. Nu cred c-a fost ceva prea grav. Nu aveau girofarurile aprinse. Dar nu i-am spus nici mamei, nici lui tata.

— Nu le-ai spus? am întrebat, oarecum uimită. Nu insinuez că Janine nu poate ține un secret, ci doar că nu prea îi stă în fire să-și folosească imaginația, ca să-și dea seama că sunt într-un bucluc pe care poate aș vrea să-l ascund sub preș.

— Nu, a confirmat Janine clătinând din cap.

— Aha, mulțumesc! Adică, este în regulă dacă află. O să le povestesc despre asta mai încolo. Dar îți mulțumesc c-ai așteptat să vorbești cu mine mai întâi.

Janine a zâmbit și a întins mâinile de parcă ar fi vrut să spună: „Nu-i nicio problemă”, expresie pe care, desigur, n-ar fi folosit-o, pentru că nu era un fan al limbajului colocvial, dacă îl putea evita.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat. Vrei să-mi spui mie mai întâi?

— Da, am spus cu entuziasm, ridicându-mă în picioare. Vrei o caramea? Amintindu-mi de spusele lui Mimi, intenționam să profit la maximum de acest moment de apropiere, dar neobișnuit pentru noi, între două surori.

— Bine, a spus Janine.

I-am dat o bucată de mentă și am început să-i povestesc despre Alan.

— Așa că, am spus, mă furișasem…

— M-am furișat.

— … bine, fie!… în living, și cineva a apărut la fereastră!

— Ce-ai *făcut*? m-a întrebat, cu ochii ei întunecați scăpărând de curiozitate.

— Am sunat la poliție.

— N-ai țipat?

— Nu. Doar m-am dus țintă la telefon. Și am povestit ce s-a întâmplat.

— Doamne, tu chiar ești curajoasă, a spus Janine pe un ton admirativ.

— Bănuiesc că da, i-am răspuns. Totuși, nu m-am simțit curajoasă atunci, pe moment. Știam doar că eu și Kristy trebuie să li protejăm pe copii.

— Sunt foarte mândră de tine.

— Serios?

— Da. Sunt mândră că ești sora mea.

— Uau, eu… Mulțumesc! Janine?

— Ce-i?

— Cum de nu mai treci așa de des pe la mine ca să vorbim?

— Pentru că, de obicei, îmi spui să tac din gură sau să plec și să-mi văd de ale mele.

— Ei bine, asta se întâmplă pentru că, de obicei, începi să vorbești ca un profesor emerit, care se dă în spectacol. Când eram mici, ne distram. Pe atunci vorbeai ca un copil.

Janine s-a încruntat.

— Acum vorbesc ca un profesor?

— Nu. Dar… dar îmi spui mereu tot felul de lucruri pe care nu vreau să le știu, cum ar fi modul în care acționează frica. Cui îi pasă?

— Mie îmi pasă. Acele lucruri mă fascinează pe mine.

— Dar pe mine nu.

— Ce *este* interesant pentru tine? m-a întrebat Janine.

— Păi, cărțile cu detectivi, și poveștile de groază, și să fiu bonă, și să pictez.

Janine a dat aprobator din cap.

— Ce s-a întâmplat în această seară a fost interesant.

— Da.

— Mă bucur că m-ai lăsat să intru să vorbim.

— Și eu, i-am spus.

— Putem să facem asta mai des? m-a întrebat Janine pe un

ton care mi s-a părut puțin cam timid.

— Desigur. Am o mulțime de alte bomboane ascunse prin cameră.

Janine mi-a zâmbit.

— De fapt, îți voi spune un secret. Și eu am bomboane ascunse.

— Pe bune?

— Îhm. Bomboanele sunt viciul meu.

Nu eram sigură ce este un viciu, dar nu aveam de gând să întreb.

— Nu știam.

— Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știi despre mine.

— Și nici tu despre mine.

— Ei, hai să le spunem mamei și tatii ce s-a întâmplat.

— Bine.

Așa am și făcut. Mama, tata și Mimi s-au arătat și ei mândri de mine. După aceea, Janine a făcut cu mine o ultimă recapitulare pentru testul de matematică de a doua zi. Nu mi s-a mai părut că m-a pisălogit la fel de tare ca de obicei. Totul a fost bine până ce am ajuns în pat.

Atunci, m-am gândit la două lucruri care mi-au dat fiori. Primul era că Trevor nu mă invitase la petrecere.

Al doilea a fost mult mai rău. Dacă Alan o sunase în glumă pe Kristy în ultimele două săptămâni, atunci pe mine cine mă sunase? Primisem mai multe apeluri când avusesem grijă de copii, și Fantoma era încă în libertate.

Oare exista vreo posibilitate ca el să mă fi urmărit pe mine?

Nu, am decis, câteva secunde mai târziu. Nu era plauzibil deloc. Fantoma umbla după bijuterii, nu după oameni. Și, mai ales, nu după oameni care nu aveau bijuterii. Cum ar fi analizat Nancy Drew situația dacă acesta ar fi fost un roman de mistere și ea ar fi fost polițista? mă întrebam. Ea ar fi urmărit indiciile. Ar fi trecut în revistă toate informațiile.

Ei bine, m-am gândit, Kristy a primit telefoane misterioase. Și eu primisem apeluri telefonice ciudate. Autorul Apelurilor lui Kristy s-a dovedit a fi Alan, un băiat care o plăcea în secret. Poate că și Autorul Apelurilor mele era tot un băiat! La urma urmei, Alan a verificat registrul nostru. Poate că îl mai arătase și altora.

Cine să fi făcut pasiune pentru mine, oare? Rick Chow? Poate.

Howie? Aveam nevoie de mai multe indicii. M-am rostogolit pe o parte și am adormit.

∴

Misterul îngrozitor a fost clarificat a doua zi după-amiază, în ceea ce s-a dovedit a fi o zi scrisă cu litere roșii. În primul rând, am scăpat cu bine de testul la matematică. Am lucrat cu atenție și am dat ultima testul înapoi la profesor. Nu eram sigură cât de bine rezolvasem exercițiile, dar măcar știam că am încercat din răsputeri, ceea ce nu pot spune prea des.

Dar, frate, ce surprinsă am fost când domnul Peters m-a găsit la vestiar, la sfârșitul zilei de școală, și mi-a spus:

— Felicitări, Claudia!

— Pentru ce? am întrebat precaută.

— Astăzi am început să corectez lucrările, în timpul pauzei de prânz. Lucrarea ta era prima. M-am gândit c-ai vrea să știi că ai obținut optzeci și șase de puncte.

— Serios? Un optzeci și șase? Asta cât înseamnă? B[9]?

— B sau un B+, în funcție de ce a făcut și restul clasei. Se vede că ai muncit din greu. Chiar se vede. Ține-o tot așa!

— Așa voi face! Mulțumesc!

De parcă n-aș fi avut parte de suficiente motive de entuziasm, mă aflam acasă la Nina și Eleanor Marshall, câteva ore mai târziu, când a sunat telefonul. Am ridicat receptorul, nerăbdătoare.

Nu era nimeni pe fir.

— *La naiba*! am spus, în timp ce puneam receptorul la loc.

— Ce este? m-a întrebat Nina.

— A, nimic, cineva a greșit numărul. Oare să fi fost Autorul Telefoanelor mele Fantomă secret? De fapt, începeam să sper că telefonul va suna din nou!

Și, imediat, exact asta s-a întâmplat. Am apucat receptorul.

— Alo? Cu cine vorbesc? Spune ceva, *te rog*! Am așteptat și, după o clipă, o voce masculină necunoscută a vorbit.

— Claudia?

Mi-am ținut respirația.

— Da?

Am auzit cum cel care sunase își dregea glasul.

— Îhm-hm! Sunt Trevor. Trevor Sandbourne.

Aproape că am leșinat.

[9] Nota 9, în sistemul de învățământ românesc (n. red.).

— Nina, am șoptit eu, acoperind cu mâna difuzorul, du-te să aduci puzzle-ul cu Sesame Street. În câteva minute vin să vă ajut pe tine și pe Eleanor. În timp ce Nina și Eleanor fugeau după puzzle, am luat mâna de pe difuzor.

— Trevor? am întrebat eu mirată. Nu-mi venea să cred.

— Da. Tu… știi cine sunt?

— Oh, da! Adică, bineînțeles că da. Tu ești poetul. Scrii pentru *The Literary Voice.*

— Așa este, a spus el timid. Mă întrebam dacă… Adică, știu că este cam din scurt, dar ai putea… Ai vrea să mergi cu mine la petrecerea dansantă de Halloween?

Nu se putea una ca asta! Nu se putea! În câteva minute, m-am trezit din visare și acel telefon era parte dintr-un vis, exact ca Dorothy și călătoria ei în Oz.

M-am ciupit până m-a durut.

— Mi-ar face plăcere, Trevor. Mulțumesc.

— Vrei să spui că poți veni?

— Da.

— O, bine! Ne vedem acolo… La dans. Vineri la ora patru, OK?

— OK. Trevor? (Trebuia să-l întreb.) De unde ai știut cum să dai de mine? Eu nu locuiesc aici.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat tăcerea.

— Am aflat de la Alan Gray.

— Aha!

— Eu… eu știu c-ai aflat despre Alan și povestea cu registrul de programări. Și, vezi tu, de fiecare dată când Alan îl lua să se uite unde urma să lucreze Kristy… îmi scria și mie unde mergeai tu, dându-mi toate informațiile. Știe că te plac. Odată, m-a prins că scriam o poezie despre noi doi.

— O poezie? Despre noi?

— Mda…

— O mai ai?

— Nu, a spus Trevor timid. Am aruncat-o. Mi-a fost rușine. Alan a început să îngâne o melodie despre noi, cum ne sărutăm într-un copac. Toată lumea l-a auzit.

— Deci *așa* a aflat, am spus.

— Mda. Apoi s-a simțit prost din cauză că m-a tachinat, și acum, dacă tot suntem prieteni, a început să îmi spună despre programările tale. A fost doar felul lui de a-și cere iertare față de mine… Acum cred că este rândul meu să-mi cer iertare… Îmi

pare foarte rău, Claudia. Alan mi-a spus ce s-a întâmplat aseară. N-a vrut să mă pună în dificultate, așa că nu le-a dat polițiștilor și numele meu. Dar, când a ajuns acasă, m-a sunat și mi-a spus că mai bine îndrept lucrurile cu tine, oricât de greu mi-ar fi. Îmi pare rău că te-am speriat cu apelurile telefonice. Chiar te plac. M-am uitat după tine tot anul. Numai că mi-a fost frică să-ți vorbesc.

— Nu este nicio problemă, Trevor. Mă bucur că ai făcut-o în cele din urmă. Și eu te plac. Ne vedem vineri. Am lăsat jos receptorul. Aveam, totuși, să merg la petrecerea dansantă de Halloween! Doamne, ce mai zi!

— Hei, fetelor! le-am strigat pe Nina și Eleanor. Vom sărbători. Luați-vă gecile. Astăzi aveți tratație specială din partea mea: înghețată la cornet.

Așa că am sărbătorit. Am sărbătorit cea mai fericită zi din viața mea.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Petrecerea de Halloween a fost fantastică. Kristy și Alan au venit împreună, precum și Stacey cu Pete. Stacey părea să se distreze pe cinste. Poate că Pete o va ajuta să uite de Sam Thomas. Mary Anne n-a venit, dar era împăcată cu alegerea ei.

Joi seara, cu o zi înainte de petrecere, Stacey, Kristy și cu mine am dat o tură prin casa fiecăreia dintre noi, așa în grup, încercând o grămadă de costumații cu care să fie toată lumea de acord. Votaserăm în unanimitate să nu mergem costumate. Voiam să arătăm drăguț. În plus, băieții s-au jurat că nu vor veni costumați nici dacă-i picai cu ceară. Stacey și cu mine am optat pentru blugi largi și pulovere lălâi. Nu am putut s-o convingem pe Kristy să renunțe la un pulover în carouri și o bluză roșie pe gât, dar a doua zi, lui Alan n-a părut să-i pese de asta. Când am ajuns la școală (după ce am fugit acasă, m-am schimbat din uniformă în hainele de dans și am luat-o rapid înapoi spre școală), Alan a întâmpinat-o pe Kristy cu un zâmbet larg pe față, similar cu zâmbetele lui Trevor și Pete.

După ce ne-am lăsat hainele în cuier, Trevor și cu mine ne-am așezat la masa de punch și am râs de apelurile lui telefonice și de accidentul cu jeleul de fructe. Fiindcă epuizaserăm toate subiectele de discuție, am dansat. Sincer, nici Trevor și nici eu nu suntem cine știe ce mari dansatori, dar oricum, ne-am distrat copios.

Îmi făcusem un nou prieten.

∴

Luni, imediat după Halloween, domnul Peters ne-a adus testele la matematică. Punctajul meu de optzeci și șase însemna un B cu plus. În seara aceea, la cină, le-am dat vestea cea bună alor mei.

— Bravo! a spus tata.

— Sunt așa mândră de tine! s-a entuziasmat mama.

Janine s-a ridicat de pe scaun și chiar mi-a dat o îmbrățișare scurtă.

Mimi mi-a zâmbit solemn și mi-a spus:

— Știam că poți, draga mea Claudia.

Două zile mai târziu, poliția l-a prins pe Autorul Apelurilor Fantomă. De-adevăratelea, de data asta. L-au capturat chiar în toiul unei spargeri. Un domn oarecare, Johnson Nuestetter, și cu soția lui, care locuiau într-o casă din Mercer – o casă ce arăta mai degrabă ca un palat –, au primit două apeluri telefonice de la Fantomă, miercuri după-amiază. Familia Nuestetter, pentru că se uita la știri, era la curent cu acțiunile Fantomei, și astfel au alertat poliția. O patrulă de poliție a supravegheat casa în cursul acelei nopți, iar soții Nuestetter au fost rugați să iasă în oraș, deoarece poliția și-a dat seama că hoțul urmărește casa de undeva. Și, într-adevăr, după douăzeci de minute de la plecarea lor de acasă, Fantoma și-a făcut apariția. Poliția l-a lăsat să intre în casă și să ajungă în dreptul seifului, moment în care a intrat în acțiune. Infractorul a mărturisit totul.

În noaptea aceea, Fantoma a fost băgată după gratii.

Dar ia ghiciți ce mister nu a fost deslușit! Misterul din casa familiei Goldman. Fantoma a declarat că nu fusese niciodată în Stoneybrook. Deci poliția a decis că familia Goldman chiar fusese jefuită de un alt hoț, care copiase metoda Autorului Apelurilor Fantomă. Odată ce Fantoma a fost băgată la închisoare, cu siguranță că nimeni nu ar mai risca a doua oară. Ar fi prea periculos.

La auzul acestor vești, Mary Anne a revenit în Clubul Bonelor. Imediat după ce au auzit noutățile, Mary Anne l-a rugat pe tatăl ei să o lase din nou să fie bonă, iar acesta a cedat rugăminților ei.

∴

Am sărbătorit prinderea Fantomei la următoarea întrunire a clubului. Deja aveam pregătite cu suc acidulat, cu o pungă mare de chipsuri, una cu bomboane M&M cu arahide, un măr și un pachet de biscuiți pentru Stacey.

— Ei bine, a spus Kristy, dându-și capul pe spate ca să înghită un pumn de M&M, i-am supraviețuit Autorul Apelurilor Fantomă.

— Mda, așa este, am aprobat eu. Acest Club poate să facă orice! Am deschis patru cutii de suc dietetic și le-am împărțit fetelor.

— Pentru succes! a toastat Stacey.

— Pentru noi! a toastat Mary Anne.

— Pentru Fantomă! a toastat Kristy chicotind.

— Pentru Clubul Bonelor! am strigat. Cu zâmbete largi pe

chip, am dat noroc cu cutiile de suc.

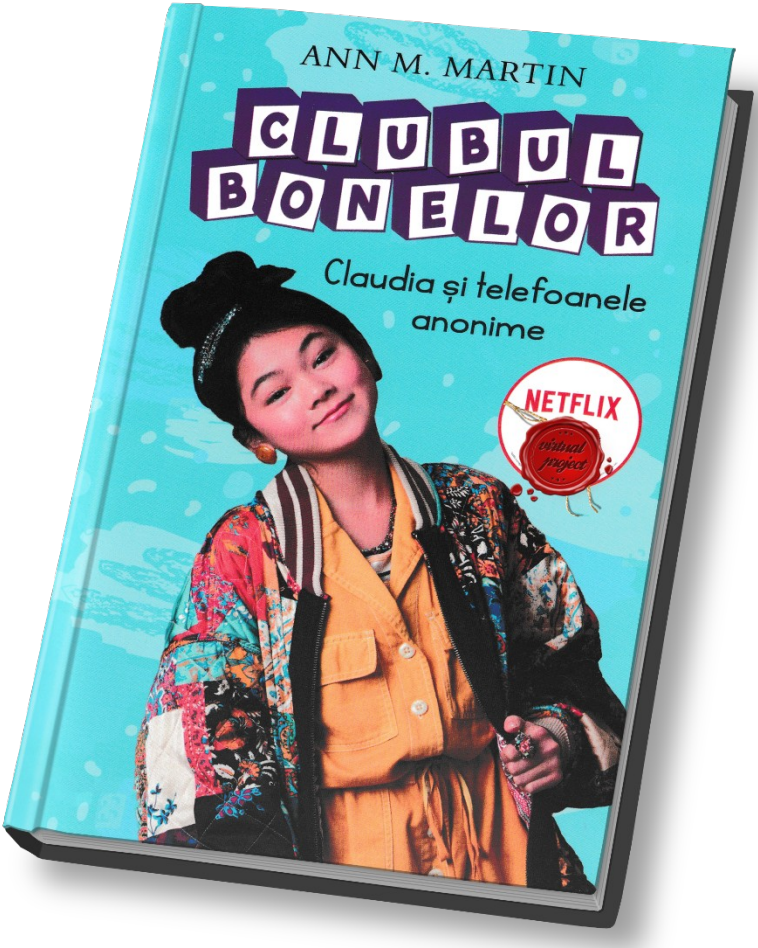

virtual-project.eu

violin